

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΘΑΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ καὶ ἔσοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν ἐπὶ τὴν χάραν ἡμῶν ὀηγηθείας καὶ ὑπὸ τοῦ Ὀλιγομενοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἁγίων καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς καιροὺς.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΔΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίαι δρ. 40. Ἐξάμηνος δρ. 22. Τριμήνος δρ. 12.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀληθῆτος γράμμα διατηρ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ἕλων ἐν γὰρ
ναι τῶν ἄλλων Κρατῶν ἀλλήματα 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τριμήνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΘΗΣ—ΕΚΔΟΣΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδῳ Ἐδουαίτου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βασιλειῶν

Περίοδος Β'.—Τόμος 3τος

Ἐν Ἀθήναις, 2 Φεβρουαρίου 1924

Ἔτος 46ον—Ἀριθ. 10

ἹΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

[Μυθιστόρημα τοῦ Λοχαγῶ DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

«Μέσα στὴ γενικὴ συγκίνηση καὶ σιωπῇ, ὁ Γκελδέ, ὁ λοχίας μου, ἀφησε τὸ θυμὸ του νὰ ξεσπάσῃ:

«—Σκοποβολή, μωρὲ μάτια μου, ποὺ σοὺ τὴν ξέρουν κι' οἱ πυροβολητές! Μιά θεόρατη φυλακὴ δὲν ξέρουν νὰ τὴν χτυπήσουν! Λές κι' εἶναι κουνουπι καὶ δὲ φαίνεται!»

«Γελᾶσαμε ὅλοι, γιὰ τὸν Γκελδέ διεσμήνευσε τίς σκέψεις ὅλων μας. Γιατὶ ὅλοι ποθοῦσαμε νὰ ἴδομε τίς Γαλλικὰς σφαῖρας νὰ θριαμβεύουν, ἔστω κι' ἂν ἐπρόκειτο νὰ γκρεμιστοῦν οἱ τοῖχοι ἀπάνω μας!

«Καὶ ἐπὶ τέλους στὶς πέντε τὸ πρωῒ, τὸ πυροβολικὸν μᾶς δὲν ἀξίζε πιά τίς κατηγορίας τοῦ Γκελδέ. Τὸ κανονίδι βρισκόταν στὴ μεγαλύτερη ἔντασή του, τώρα μάλιστα ποὺ οἱ Τοῦρκοι εἶχαν ἀρχίσαι ν' ἀπαντοῦν. Οἱ μπόμπες ἔσκαζαν ἀκριβῶς ἀπὸ πάνω μας καὶ τὸ ταχὺν ξέφυγε τόπος-τόπος. Τὸ πυροβολικὸν μᾶς εἶχε βρετὶ τὸ στόχον!

«Στὶς ὀκτώ, οἱ Τοῦρκοι λιγότεφαν τὸ κανονίδι καὶ σὲ μιὰ ὥρα τόπαφον ὀλότελα. Ἀναστενάξαμε ὅλοι μ' ἀνακούφιση, ὅταν, ἔαφνου, ἡ πόρτα τοῦ κελιοῦ μᾶς ἀνοίγει κι' ὄρμαον μέσα δυὸ Ἀραβες.

«Μπρὸς ὁ Μοκράν, πίσω ὁ Λακδάρ.
«Ὁ πρῶτος ἀνέμιζε στὸ χέρι του τὸ γιαταγάνι του γυμνόν, ἐνῶ τὰ μάτια του πετοῦσαν φωτιές καὶ τὸ στόμα του ἀφρίζε.

«Ὁ Ἀκχδάρ τὸν εἶχε ἀρπάξει ἀπ' τὸ ροῦχον καὶ πολεμοῦσε νὰ τὸν κρατήσῃ. Ὅσο γιὰ μένα, μοῦ ἀναφε ὄλο τὸ αἷμα! Ἀρπάζω τὴν στάμνα μὲ τὸ νερὸ καὶ τοῦ τὴν διευθύνω κατακέφαλα. Σωριάστηκε χάμω ὁ φίλος, πρὶν μᾶς πάρῃ τὰ κεφάλια. Τοῦ πέρνω τότε τὸ γιαταγάνι του καὶ—τώρα ὁ Μοκράν θὰ βρισκεταί

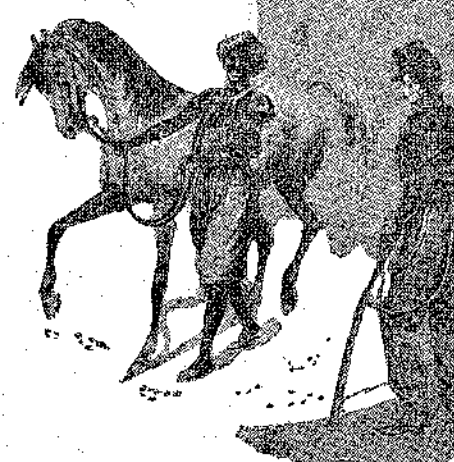
στὸν παράδεισον τοῦ Μουχαμέτη του, ἂν δὲ βρισκεταί κι' ὄλας στὸ διάβολον.

«Ὅλ' αὐτὰ ἔγιναν τόσο γοργά, ποὺ ὁ Λακδάρ δὲν πρόφτασε νὰ μὲ σταματήσῃ. Ἄν εδλέτατε τὸ χρῶμα του καὶ τὸ χρῶμα τῶν ἄλλων! Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴν περιμέναμε νὰ ὀρμήσουν οἱ γενιτοῦσάροι, νὰ ζητήσουν ἐκδίκηση.

«Καὶ γὰρ τοὺς περιμένα. Μὰ ἔσφιγγα καλὰ στὸ χέρι μου τὸ γιαταγάνι κι' εἶχα ἀπόφαση νὰ πουλήσω πολὺ ἀκριβὰ τὸ πετόν μου.

«Πρῶτος ὁ Λακδάρ ξαναβρήκε τὴν ψυχραιμίαν του.

—Ἄς πάρῃ ὁ Ἀλλάχ τὴν ψυχὴν τοῦ φιθύρσε. Μὰ

«Διάλεξα ἕνα ὑπέροχον συριακὸν ἄλογο...»
(Σελ. 74, στ. 6.)

ἔλατε γρήγορα μαζί μου.

«Τὸν πήραμε ἀπὸ πίσω. Πέρασαμε τρέχοντας τὴν αὐλὴν, ποὺ τὴν ἔσκαδαν Γαλλικὰς ὀβίδες, εὐτυχῶς χωρὶς νὰ πάθουμε τίποτα. Στρατιώτης Τοῦρκος πουθενά!

«Τρέχοντας ὀλοῦνα, φθάνομε στὸ ὑπόγειον ἐκεῖνον, ἀπ' ὅπου εἶχαμ' ἔρθει. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην μιὰ τρομερὴ ἐκρηξὴ μᾶς ἀναποδογυρίζει καὶ ρίχνει τὸν ἕνα πάνω στὸν ἄλλον..

«Ἐχεις περάσει, πατέρα, ἀπ' αὐτὸ τὸ παχνίδι, ὅταν, στὴν Αἴγυπτον, ἀγκά-

λιασεσ τὸν Τοῦρκο καὶ τὸν ἔδαλες γι' ἀσπίδα. Ἐέρεις λοιπὸν τί νοιώθει κανεὶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ποὺ νομίζει ὅτι τυλίγεται, ἀνυψώνεται, συμπιέζεται ἀπὸ τὴν ὑπεράνθρωπὴν ὀρμὴν τῶν κυμάτων τοῦ ἀέρα καὶ τῶν ἀερίων τῆς μαπαρούτης! Ὅταν συνῆλθα, κατάλαβα ὅτι βρισκόμουν μὲ τὸ κεφάλι κάτω καὶ τὰ πόδια ἀπάνω.

«Σηκώθηκα, ψάχτηκα, τέντωσα τὰ χέρια μου, τὰ πόδια μου... Τίποτα σκαμμένο!

«Φωνάζω τοὺς συντρόφους μου. Μοῦ ἀπαντοῦν ὄλοι. Δὲ σκοτώθηκα κανεὶς. Μόνον ὁ Γκελδέ πειτάχτηκα ὀρημητικὰ πάνω στὸν τοῖχον μὲ τὴν μύτη ἔμπρός, κι' ἀπειδὴ φυσικὰ ὁ τοῖχος ἦταν πιδὸ σκληρός, ἔσπασε ἡ μύτη του. Πάντα ἀτυχῶς ὁ καὺμένος μου ὁ Γκελδέ!

«Ὁ Λακδάρ βγήκε μιὰ στιγμὴν ἀπ' τὸν ὑπόγειον διάδρομον νὰ ἴδῃ τί εἶχε συμβῆ.

—Ἀνατινάχτηκε ὁ πύργος μὲ τὴν μακρούτη! μᾶς εἶπε. Ἄς γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ Ἀλλάχ! Τώρα, δρόμον!

«Ἐσκινοῦμε πάλι.

«Ὅπως ἔμαθα βατέρα, ὁ ἴδιος ὁ Χουσεὶν εἶχε πεί ν' ἀνατινάξουν τὴν ἀπιθήκη τῆς μαπαρούτης, τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ποὺ τὰ στρατεύματά μᾶς ἐμπαιναν ἀπ' τὴν ἐξωτερικὴν πύλη. Εὐτυχῶς ἡ ἐκρηξὴ ἔγινε λιγὰκι νωρὶς, χωρὶς νὰ φέρῃ κανέν ἀποτέλεσμα.

«Τέλος φθάνομε μπρὸς σ' ἕνα μεγάλο ὑπόγειον. Ὁ Λακδάρ ἀνοίγει μιὰ πορτοῦλα καὶ κατεβαίνομε μιὰ ἀτέλειωτη σκάλα.

«Ποῦ νὰ τὸ φανταζόμουν ὅτι θὰ κατέβαινα σὲ τέτοια ὑπόγειον ποὺ θύμιζαν τίς μεσαιωνικὰς φυλακάς!

«Μόλις τελείωσε ἡ σκάλα, βρεθήκαμε στὸν πάτον ἑνὸς ξεροπήγαδου. Βλέπεις, μητέρα μου, μοιάζει σὸν παρμποθὶ!

«—Ἐμπρός! λέει ὁ Λακδάρ.

«Καὶ μὲ χέρια καὶ μὲ πόδια ἀρχίζει νὰ πιάνεται στὶς προεξοχές τῶν

πετρών που ήταν στα πλευρά του πηγαδιού και να σκαρφαλώνω.

» Αρχίζουμε και μες το σκαρφάλωμα. Σ' ένα λεπτό βρισκόμαστε άναμεσα στο φύλλωμα μιας πελώριας συκιάς, στην άλλη ενός αραβικού σπιτιού!

» Πού άλλου θά μας πές τώρα; λέω του Λακδάρ.

— Φθάσαμε! είπε εκείνος. Έδω δέν έχετε φόβο. Βρίσκεστε στο σπίτι του γραμματικού του Χουσείν. Είναι όμως άδειανό, γιατί ο γραμματικός τόχει αφήσει από καιρό.

» Μάς τοποθέτησε σ' ένα δωμάτιο, μάς σύστησε να μη τὸ κουνήσουμε βήμα και μάς άφησε, σφίγγοντάς μας θερμά τὰ χέρια.

» Τὰ παρακάτω θά σας τὰ περιγράψω έπως μάς τὰ διηγήθηκε ο Λακδάρ.

» Τὴν ώρα που έμεις βρισκόμαστε στο άραβικό σπιτάκι και δέν ξέραμε αν τὸ Ἄλγέρι είχε παραδοθῆ ἢ όχι, ο Χουσείν έστελνε στο Γαλλικό Στρατηγείο «κήρυκες» γιά διαπραγματεύσεις. Είχε μάλιστα και τὴν έμπνευση νὰ στείλῃ μαζί τους και τὸν Ἄγγλο πρόξενο! Ἴσως τόκανε γιά νὰ εξαναγκάσῃ τὸν άρχιστράτηγο νὰ μετριάσῃ τίς αξιώσεις του.

» Μά ο στρατηγός Μπουρμόν τοῦπε δρθά-κοφτά ότι δέν είχε καμμιά δουλειά αὐτός μαζί του σέ μιά τέτοια στιγμή και τοῦδειξε ευγενέστατα τὴν πόρτα. Ὑστερα οὐζήτησε με τὸν αντίπρόσωπο τοῦ Χουσείν κι' επειδή οί αξιώσεις του ήταν άστειες, τὸν έστειλε κι' αὐτὸν νὰ βρῆ τὸν Ἄγγλο πρόξενο!

» Ἀμέσως ύστερα ο στρατηγός έστειλε τὸν κ. Μπράσεβιτς στὸν Νταῖ Χουσείν.

» Ο Λακδάρ ήταν παρὼν στὴν συνέντευξη. Οί Γενιτσαροὶ δέν ἤθελαν νὰ κούσουν τίποτα και λίγο έλειψε νὰ ξεμπερδέφουν άσχημα μαζί τους κι' ο Χουσείν κι' ο άπεσταλμένος μας.

» Ο Χουσείν κατῳρῳσε τέλος νὰ καθησυχάσῃ τοὺς φανατικούς στρατιώτες του και δέχθηκε τὴν παράδοση χωρὶς δρους. Τὴ στιγμή όμως που ο κ. Μπράσεβιτς ζήτησε τὴν παράδοση τῶν αἰχμαλώτων τῆς «Δάφνης» και τῆς «Τύχης», ο Χουσείν έγινε κατακλιτρινος και δέν ἤξερε τί νὰ πῆ.

» Ο Λακδάρ, κρυμμένος ως εκείνη τὴ στιγμή πίσω από μιά κολόνα, θεώρησε τὴ στιγμή κατάλληλη νὰ φανερωθῆ. Προχώρησε και γονάτισε μπροστά στὸν τουρκο κυβερνήτη.

— Έκτελέσατε τίς διαταγές μου σχετικά με τοὺς αἰχμαλώτους; τὸν ρώτησε ο Χουσείν.

— Τὴ στιγμή που έπρόκειτο νὰ εκτελεσθῶν, άπάντησε φύχραιμα ο Λακδάρ, οί Γάλλοι κυρίευσαν τὸ Παλάτι. Ὁ Μοκράν σκοτώθηκε... σφαίρα... δόβδα... δέν ξέρω κι' εγώ!

— Κι' ύστερα;

— Ὑστερα πήρα τοὺς αἰχμαλώτους και τοὺς έφυγα στα ύπόγεια τοῦ Κασμπά, όπου είναι στή διάθεσή σου. Ὁ Χουσείν σύφρωσε τὰ φρύδια. Κατὰ βάθος όμως εύχαριστήθηκε, γιατί τὴ γλύτωσε φτηνά.

— Καλά, είπε, πάρε μιά συνοδεία και δδήγησε τοὺς αἰχμαλώτους στο Γαλλικό Στρατηγείο.

» Ἀμέσως ο Λακδάρ ἤρθε νὰ μάς βρῆ, άφίνοντας τὸ Χουσείν και τὸ Μπράσεβιτς νὰ υπογράφουν τὸ πρωτόκολλο τῆς άνακωχῆς.

» Κι' εἶσι, καλοὶ μου γονεῖς, σέ μιά ώρα μπαίναμε θριαμβευτικά, καθάλλα σ' άράπικα άλογα, στὴν αὐλὴ τοῦ Σουλτάν-Καλασί, άνάμεσα στίς ζητωκραυγές τῶν συντρόφων μας. Τὰ ρούχα μας ήταν σχισμένα και λερωμένα, τὰ πρόσωπά μας ίσχνά και τὰ γενεῖα μας είχαν μεγαλώσει. Ἐγὼ μάλιστα ἤμουν δίχως κροκέτο και κρατοῦσ' ακόμα στὸ χέρι τὸ γιαιταγάνι. Μά ποῖς τὰ πρόσεχε αὐτὰ μέσα στο γενικό ένθουσιασμό;

» Σὰς άρῖνω νὰ φαντασθῆτε τὴν ύποδοχή που μάς έκανε ο άρχιστράτηγος και τὸ έπιτελεῖο του. Ὅλοι ζητοῦσαν ποῖς νὰ μάς πρωτοσφιξῆ τὸ χέρι και τὴν ἡμέρ' αὐτὴ πέρασα μίαν άπ' τίς πιὸ δυνατές συγκινήσεις τῆς ζωῆς μου.

» Ο κυβερνήτης Δασινὸ έλαβε διαταγὴ νὰ ύποβάλῃ στὸν άρχιστράτηγο λεπτομερῆ αναφορά, σχετικά με τὴν αἰχμαλωσία μας και τίς περιπέτειές μας.

» Ἐμένα με τοποθέτησαν πάλι σὴν ὕλη μου. Ὁ ύπολοχαγός μου μοῦ δάνεισε μιά στολή κι' εἶσι εἶμαι κάπως εὐπρόσωπος.

» Ὅσο γιά τὸ Λακδάρ, ο άρχιστράτηγος, όταν έμαθε άπ' τὸ Δασινὸ τὴ διαγωγή του άπέναντί μάς, τὸν πήρε άμέσως διερμηνέα στο γενικό έπιτελεῖο. Κι' εἶσι ο σωτήρας μας ξανάγινε μαμελούκος.

» Ἀποχαιρέτησα, όχι χωρὶς συγκίνηση, τοὺς ναυτικούς φίλους μου, που τοποθετήθηκαν στο πλήρωμα τῆς «Προδηγκίας» και ανέλαβα ὕπηρεσία, μαζί με τὸ Γκελδέ, στὴν ὕλη μου.

» Τὴν ἄλλη μέρα μπήκαμε μέσα στο Ἄλγέρι. Ὁ λαός ήταν περισσότερο τρομαγμένος παρὰ εχθρικός άπέναντί μας. Τὸ ίππικό στρατιωνίσθη στους στρατῶνες τῶν Γενιτσαρῶν, όπου, με τὴν άδεια τοῦ συνταγματάρχη μου, διάλεξα ένα ὕπεροχο συριακὸ άλογο, που άκούει στο δνομα Σουλεϊμάν. Τὸ παλιὸ μου άλογο, ο φτωχός μου «Ταμπούρ» επνίγηκε μαζί με τὴν «Τύχη».

» Χθές ο Χουσείν μάς άδειασε τὴ γωνιά. Τὸν μπαρκάρισαν στὴν «Ἰωάννα Δάρκ» με τὸ χαρέμι του, τὴν ακολουθία του και τὴν ατομική του περιουσία. Ὁ στρατηγός Μπουρμόν τοῦδωσε

τὴν άδεια νὰ ζήσῃ σάν ιδιώτης σέ καμμιά εύρωπαϊκὴ πόλη.

» Ὅσο γιά μάς, άπραξία. Ἡ 1η ὕλη βγήκε γι' άναγνωρίσεις. Δένε πὼς γρήγορα θάχομε έκστρατεία στο έσωτερικό. Ἀκόμη καλύτερα!

(Ακολουθεῖ)

Ο ΤΡΟΥΛΛΙΝΟΣ

[Συνέχεια και τέλος τῆς σελ. 67]

«Κι' εἶταν έρριξαν και τὴν τελευταία τους κανονιά! όταν τὰ ντουφέκια έμειναν χωρὶς μπαρούτι κι' ἦτανε γιά πέταμα! ἦταν τὰ παλληκάρια μας πολεμούσανε μονάχα με τίς σφεντόνες και τίς πετριές, ο Ἄρχοντας έστειλε στὸν Πασσά τὸ γιὸ του με δυὸ άφφικιάλους, νὰ ζητήσουνε εἰρήνη και νὰ τοῦ παραδώσουνε τὰ κλειδιά τοῦ Τρουλλινού, με τὴ συμφωνία νὰ τοὺς άφήσῃ νὰ φύγουν ὅσους θέλουν και τοὺς άλλους νὰ μὴν τοὺς πειράξῃ.

«Ὁ Πασσάς καμώθηκε σὴν αρχὴ πὼς δέν ἤθελε· μά ύστερα δέχτηκε, γιατί ἤθελε νὰ προφτάσῃ πριν μπῆ στὸν Τρουλλινὸ ο γιός τοῦ Καπετάν Πασσά, που ἤρθε σὴν Πάφο και προχωροῦσε κατὰ δάθε. Μέσα σέβαν άσημένο δίσκο τοῦ έφεραν λοιπὸν τὰ κλειδιά τοῦ Τρουλλινου κι' ο Ἄρχοντας με τὸν δικὸν του και τοὺς άλλους άφφικιάλους, τοὺς Βενετσάνους, κίνησε γιά νὰ κατεβῆ σὴν Λευκωσία κι' άπ' εκεί σὴν Φαμαγούστα.

«Δέν πρόφτασε όμως, γιατί οί Τουρκοὶ τοὺς έπιασαν ὅλους με προσταγὴ τοῦ Πασσά και τὴν ἴδια νύχτα, άφου τοὺς έδασάνισαν με τὰ πιὸ σκληρὰ μκρτόρια, τοὺς έγδαραν στο τέλος ζωντανούς και μαζί μ' αὐτούς έσφαξαν και διακότιους άλλους προεστούς, τοὺς πιὸ πλούσιους στὸν τόπο, γιά ν' άρπάξουν τίς περιουσίες τους.

«Μέσα στὸν Τρουλλινὸ, ἕνα μαθεύτηκε ἡ εἰδηση πὼς θά έμπαιναν οί Τουρκοὶ, εἰ γυναίκες, κλειστήκανε μέσα σὴν Μολυβοσκεπαστη, ὅσες χωροῦσαν κι' ὅσες πρόφτασαν. Οί άλλες έμειναν έξω, σὴν πόλη, με τοὺς γέρους και τὰ παιδιά.

«Σὰ μπῆκε μέσα ο Πασσάς με τὰ σκέρι του, ζήτησε νὰ γιορτάσῃ τὴ μεγάλη του νίκη και πρόσταξε νὰ φέρουνε τὸ Γιακούμο τὸ βιολιτζῆ και τὸ Γερόλυμο τὸ λαουτιέρη, ένα στραδὸ ξηνταχροניתη μουζικάντε, νὰ βαστοῦν τὸ χρόνο στο χορὸ και νάχανι συνοδεία στα τραγούδια. Ἐπρόσταξε ακόμα νὰ φέρουνε και τοὺς ζουρνάδες με τὰ νταούλια γιά τὸ χορὸ τῶν δερβισηδων.

«Καθησμένος σ' ένα περσικὸ χαλλί διπλοπόδι, καπνίζοντας με τὸ μακρὸ του ταμπούκι, άγνάντευε τοὺς χορευτάδες. Γύρω τριγύρω ὄλη ἡ πλάτσα ήταν γεμάτη από Σαρακηνοὺς, άπὸ

Ἄρναούτηδες, ἡ πλάτσα που άλλοτε, στίς γιορτές και τὰ πανηγύρια, γέμιζε άπὸ τοὺς Χριστιανούς, Ὁρθόδοξους και Βενετσάνους, και τίς κοπέλλες τίς λυγερές, στολισμένες με μαλάματα και διαμαντικά.

«Ὁ γέρο Γιακούμος με τὴ βραχνὴ του γεροντιστικῆ φωνῆ τραγουδοῦσε τὰ δίστιχα, που πάνω σὸ ρυθμὸ τους χορεύανε οί άπιστοι, χωρὶς νὰ νοιώθουνε τίποτα, ένα χορὸ τρελλό, χορὸ μεθυσμένων, — όταν άξαφνα, μέσα στο τραγούδι, άκοούστηκαν σάν κλάματα παιδιῶν, κάτι σὰ φωνὴ ανθρώπινη που έδγαινε άπὸ πηγᾶδι. Κανένος δέν έδωσε προσοχὴ· μά όταν πάλι σέ λίγες στιγμὲς ξανακούστηκαν δυνατώτερα, ο Πασσάς έπρόσταξε δυὸ-τρεις τσαούσηδες νὰ κοιτάξουν στα σπῖτια γύρω, τί συμβαίνει. Μά δέν ήταν άπὸ κανένα σπῖτι· ήταν άπὸ τὰ βρέφη, που βρισκόντουσαν κλεισμένα με τίς μανάδες τους μέσα σὴν εκκλησία τῆς Παναγίας τῆς Μολυβοσκεπαστῆς, περιμένοντας νὰ φύγῃ ο Πασσάς γιά νὰ ξεμυτίσουν.

«Οί Τσαούσηδες γύρισαν με τὰ χέρια άδειανὰ κι' όμως τὸ κλάμα πάντα εξακολοθεῖσε, και όχι μονάχα ένα, μά σάν πολλὰ τώρα μαζί. Οί Τουρκοὶ δέν ἤξεραν τί νὰ βάλουν με τὸ νοῦ τους· ἡ Μολυβοσκεπαστῆ φαινόταν πάντα ερειπωμένη κι' ο Πασσάς πήγγαινε νὰ τὰ χάσῃ. Ὁ χορὸς ὠστόσο βαστοῦσε κι' ο Γερόλυμος, τραγουδώντας, ζύγωσε τὴ φωνὴ του στο διάπασσά και με τὸν ἴδιο ρυθμὸ τοῦ δίστιχου έψαλε:

*Μάνα, πῆξε τὸ παιδί
Γιά νὰ γλυτώσῃ τὴ ζωῆ...*

«Οί Τουρκοὶ όμως τὸ κατάλαβαν γρήγορα κι' ο Πασσάς πέταξε με θυμὸ τὸ τοιμποδὶ του μακρῶ.

«— Ὁ χορὸς νὰ πάψῃ! πρόσταξε και, δείχνοντας τὸ γέρο μουζικάντε, έφώναξε τοὺς δῆμιους και τοὺς εἶπε νὰ τὸν βασανίσουνε, ὅσο μπορούσαν χειρότερα, μαζί με τὸ σύντροφό του.

«Ἐφεραν τσεκούρια και λαστούς, έχάλασαν τὴν εκκλησία κι' έθαλαν άπὸ μέσα τοὺς κρυμμένους. Τὸ τί γίνηκε τότε, ήταν νὰ μὴν τὸ θελήσῃς οὔτε γιά τὸν εχθρό σου ακόμα! Μιά έδδομάδα ὀλάκερη έσφαξαν· οὔτε τοὺς γέρους δέν άφήκαν ζωντανούς· κι' ο Τρουλλινός, ο δοξασμένος, έπλεε μέσα στο αίμα.

«Ὅταν πιά κουράστηκαν νὰ βασανίζουν και νὰ σφάζουν, έθαλαν φωτιά κι' έκαψαν άπ' άκρη σ' άκρη τὸν Τρουλλινὸ, τὴ μεγάλη πολιτεία με τίς εκκλησίες, τὰ παλάτια, τίς βρύσες, τίς πλατέες, και τὴν κατάντησαν νὰ γίνῃ στάχτη και σήμερα νὰ μὴ βρισκουντεῖ κείπερα παρὰ μονάχα πέτρες και χῶματα.

«Ὁ γέρο-παπαῦς μου, — άγιος άνθρωπος, Θεὸς σχωρῆσ' τον—μοῦ έλεγε, σάν ἤμουνα μικρός, πὼς κατὰ τὰ μεσά-

νυχτα άκούονταν κατὰ τὴ μεριά τοῦ Τρουλλινού κάτι σὰ φωνές γυναίκες, κάτι σάν κλάματα παιδιῶν και γι' αὐτὸ κανένος τσοπάνος δέν κοτοῦσε νὰ μείνῃ τὴ νύχτα κεί-πάνω. Μά σήμερα που έσχάστηκε ἡ ἱστορία τοῦ Τρουλλινού κι' ο κόσμος ψεύτηκε, κανένος δέν

τὰ πιστεύει, κι' αντὰ ποῦμε, μάς κοροϊδεύουνε οί γραμματιζούμενοι. «Αὐτὴ ἦταν, άφεντάδες μου, ἡ ἱστορία τοῦ Τρουλλινού.» Κι' έδὼ ο Μπαρμπα Σταμάτης τελείωσε τὴ διήγησή του.

ΑΧΙΛΑΕΥΣ ΑΙΜΙΛΙΟΣ

ΟΙ ΨΕΥΤΙΕΣ ΤΟΥ ΜΥΓΧΑΟΥΖΕΝ

Ε'.

Ἡ Γοιτ-άγριογουρούνα και τὸ Ἄγριογουρόννο

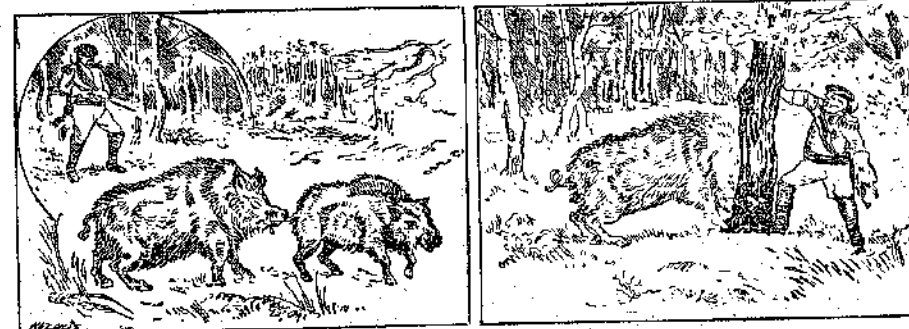
«Μιά μέρα, — διηγίεται ο βαρῶνος Μυγχαούζεν— έρωγα με φίλους σ' ένα ξενοδοχεῖο τῆς Ρώμης. Ἐκεῖ κάποιος ζήτησε άγριογουρόννο ψητὸ τῆς κατσαρόλας· κι' όταν ο σερβιτόρος τοῦ έφερε μιά μερίδα, ο φίλος μας κοίταξε τὸ κρέας με δυοπιστία και τὸν ρώτησε:

«— Ἀλήθεια, είναι άγριογουρόννο; ἢ μὴν είναι τὸ πιὸ ἡμερο γουρουνάκι τοῦ κόσμου, που άγρίανε... τὴν ώρα που τὸ έσφαξαν;»

«Εἶχε δικίο ο φίλος μας νὰ μὴν πολυπιστεῖ τὸς ξενοδόχους. Τὸ ἀληθινὸ άγριογουρόννο είναι σπάνιο, γιατί και τὸ κυνήγι του είναι δύσκολο κι' επικίνδυνο. Ἐγὼ όμως, στα ταξίδια μου, πολλές φορὲς κυνήγησα κι' έσκότισσα άγριογουρόννα ἀληθινά. Και μάλιστα θυμήθηκα δυὸ περιστατικά που μοῦ έτυχαν περιεργότατα, και τὰ διηγίθηκα στους φίλους μου άμέσως. Ἀκούστε τα και οἶτε.

«Κυνηγοῦσα στο πιὸ μεγάλο δάσος τ' ες Ρωσσίας, διαν εἶδα νὰ περνοῦν αντίκρου μου, — άπὸ μακρῶ δμως, — δυὸ άγριογουρόννα· ένα μεγάλο κι' ένα μικρό. Τὸ μικρὸ πήγγαινε μπροστά και τὸ μεγάλο τὸ ακολουθοῦσε, με τὴ μύτη του κολλημένη σχεδὸν σὴν οἰρὰ τοῦ άλλου. Ἀμέσως τοὺς έροῖξα μιά τουφεκιά. Τὸ μικρὸ τότε τσίριξε δυὸ-τρεις φορὲς κι' έφυγε τρεχάλα. Τὸ μεγάλο όμως — περιεργὸ πρᾶγμα! — σιάνηκε άκίνητο σὰ νὰ καρφώθηκε σὴ γῆ.

«Πηλοῖσα οἶα νὰ ἰδῶ τί συμβαίνει. Κι' εἶδα πὼς τὸ μεγάλο εκείνο άγριογουρόννο, που οὔτε κουνήθηκε, οὔτε φάνηκε καθόλου πὼς άκουσε τὰ βήματά μου, ήταν μιά γοιτ-άγριογουρούνα, τυφλὴ και κουφὴ άπὸ τὰ γηραιά. Στο στόμα τῆς κρατοῦσε ακόμα μιά ματωμένη οὐρίτσα. Ἦταν βέβαια ἡ οἰρὰ τοῦ μικροῦ άγριο-

γουρόννο, τοῦ παιδιοῦ τῆς ἴσως, που τῆς έκανε τὸν ὀδηγὸ. Αὐτὴ τὴν οἰρὰ είχε βρῆ ἡ σφαῖρα μου και τὴν είχε κόψει. Ἐτσι τὸ μικρὸ μόνο έφυγε φωνάζοντας άπ' τὸν πόνο, ενῶ ἡ γοιτ-άγριογουρούνα, που οὔτε έβλεπε οὔτε άκουγε τίποτα, σιάνηκε κεί καρφωμένη, νομίζοντας πὼς είχε σταθῆ κι' ο ὀδηγός τῆς!

«Δέν έχασα καιρό, παρὰ έπιασα τὴν οὐρίτσα εκείνη κι' άρχισα νὰ τραβῶ. Ἡ γοιτ-άγριογουρούνα, νομίζοντας πὼς ξεκίνησε και τὴν τραβοῦσε τὸ παιδί τῆς, μ' ακολουθῆσε. Ἐτσι με τὴ μεγαλύτερη εύκολία και χωρὶς καμμιά αντίσταση έκμείρους τῆς, τὴν ὀδήγησα στο κονάκι μου.

«Μίαν ἄλλη μέρα πάλι, μοῦ παρουσιάστηκε άξαφνα ένα νέο άγριογουρόννο, ένας κάπρος φοβερός και τρομερός, με κάτι χαυλιδονιάδες τόσες μεγάλες!.. Με εἶδε, άγρίεψε, δομησε νὰ με σκίσῃ. Ἐγὼ, που δέν πρόφτανα πιά νὰ ετοιμάσω τὸ τουφεκί μου γιά νὰ τοῦ ρίξω, πρόφτασα μόνο νὰ κρυφτῶ πίσω άπ' τὸν κορμὸ μιας βελανιδιάς, τὴν ἴδια στιγμή που κι' ο κάπρος ριχνόταν σ' αὐτὸν τὸν κορμὸ, νομίζοντας πὼς εἶμαι εγὼ. Μά με τόση δομῆ, ὅστε οί χαυλιδονιές του χῶθησαν μέσα βαθιά και βγήκαν άπὸ τὴν ἄλλη μεριά τοῦ κορμοῦ. Ἀδύνατο πιά νὰ ξεκολλῆσῃ και νὰ φύγῃ ο καλός σου! Μά οὔτε νὰ με πειράξῃ. «Καλά σ' έχω!» εἶπα. Ἐτρεξα, φώναξα τοὺς συντρόφους μου, φέραμε άπ' τὸ χωριὸ σχοινιά κι' ένα κροκοτάκι, και μ' ὄλη μας τὴν ἡουχία κουβαλήσαμε στο κονάκι τὸν κάπρο ζωντανό.»

(Ακολουθεῖ)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΜΙΑ ΔΕΥΚΗ ΑΝΑΜΝΗΣΗ

Αγαπητοί μου,

ΡΟΧΤΕΣ τὸ πρῶτ',
δὲν ἀκουσα πῶς
χιονίζει, πετάχτη-
κα ἀπ' τὸ κρεββάτι
μὲ χαρὰ κι' ἔτρεξα
στὸ παράθυρο. Ἄλ-
λὰ εἶχα μιὰ μικρὴ
ἀπογοήτευση: Μόνο
τὰ βουνὰ δλόγυρα
ἦσαν κάτασπρα. Ἡ
πόλη διατηροῦσε τὴ
συνειθισμένη τῆς
χειμωνιάτικῃ ὄψῃ,
σταχτιά, ὑποκίτρι-
νῇ, σκυθρωπῇ. Κά-
τι μικρὲς, ἀρεῖς,
ἀσπροῦλες νιφάδες ἔπεφταν, στριφογυ-
ρίζοντας στὸν κρύον ἀέρα. Μὰ εὐτε
ἐπιβία νὰ τὸ στερώσῃ, νὰ κάμῃ καὶ
τὴν πόλῃ λευκὴν ὡς τὰ βουνά, νὰ πα-
ρουσιάσῃ τὸ σπάνιο θέαμα, ποὺ καὶ γιὰ
τοὺς γέροντες εἶναι εὐχάριστο, φτάνει νὰ
τὸ βλέπουν ἀπ' τὰ τζάμια, μέσα σὲ
μιὰ κάμρα ζεστή... Ὡστόσο εἶπα νὰ
νάψουν τὴ σόμπα, — ἔτσι κι' ἄλλοιὸς
δὲν ἐχιόνιζε; — καὶ σιάθηκα κάμποση
ὥρα στὸ παράθυρο, νὰ βλέπω τὴς λιγο-
στὲς κι' ἀδύναμες ἐκείνες νιφάδες...

Καὶ τότε μεῦ ἦθε ἡ ἀνάμνηση, ἡ
παλιὰ ἀνάμνηση, ἡ λευκὴ... Ἦταν ἀπὸ
τὸν χειμῶνα τοῦ 1898, δηλαδὴ ἐδῶ
κι' εἰκοσιπέντε χρόνια! Ἐχιόνισε μιὰ
μέρα τοῦ Γενάρη. Μὰ ἓνα χιόνι, ἓνα
χιόνι, ποὺ πρῶτῃ φορὰ τὸ βλέπαμε
στὴν Ἀθῆνα. Στρώθηκε, ὑψώθηκε, κου-
κούλωσε ὅλη τὴν πόλῃ καὶ διατηρή-
θηκε καὶ τὴν ἄλλη μέρα καὶ τὴν ἄλλη.
Ναί, τρεῖς δλάκερες ἡμέρες βλέπαμε
τὴν πόλῃ μας κάτασπρη ὡς τὰ βουνά.
Καὶ μπορεῖτε πιά νὰ φαντασθῆτε τί
χιονοπόλεμοι ἐγένοντο, τί χιονάνθρωποι
καὶ τί σκαλιῦν, σὲς ταράσες, στοὺς
δρόμους, στὰ πάρκα, στοὺς λόφους, παν-
τοῦ! Ἀλλὰ καὶ τί κρυολογήματα ἀρ-
πάχτηκαν καὶ πόσα τρελόπαιδα ἔπεσαν
ὕστερα στὸ κρεββάτι μὲ βεντούζες καὶ
συναπισμούς... Ἄς εἶναι ὅμως γιὰ μᾶς
τοὺς Ἀθηναίους, τοὺς ἀσυνήθιστους, τὸ
θέαμα ἦταν ὄρατο. Δὲν ξεχάσαμε, βλέ-
πετε, ἀκόμα τὸ χιόνι, τὸ ἀφθονο, τὸ
ἐξαιρετικὸ χιόνι τοῦ 1898, ποὺ ἔπεσε
σὲ λίγες ὥρες κι' ἔμεινε ἄλυτο τρεῖς
ἡμέρες. Εἶχαμε χορτάσει πιά τὸ λευκὸ
τὸ πολυπόθητο. Κι' αὐτὴ ἡ λευκὴ ἀνά-
μνηση μοῦ ἦλθε προχθὲς τὸ πρῶτ',
μπροστὰ σὲς λιγοστὲς νιφάδες, ποὺ
τοῦ κάκου πολεμοῦσαν νὰ στρωθοῦν
καὶ νὰ καθήσουν. Ἀλλὰ ποῦ! ἔλυωναν
οἱ κακόμοιρες πρὶν φτάσουν καλὰ-
καλὰ στὴ γῆ...

Ὁμιλήθηκα τότε πῶς γιὰ τὸ χιόνι

ἐκεῖνο, τὸ ἔκτακτο, εἶχα γράψει καὶ
μιὰ Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολή. Τὶ νάλεγα
ἀραγε σ' αὐτὴ;.. Μοῦ ἦρθε ἡ ἐπιθυ-
μία, ἡ περιέργεια, νὰ τὴ βρῶ. νὰ τὴ
διαβάσω. Καὶ μόλις πέρασα στὸ γρα-
φεῖο μου, ἀνοίξα τὸν τόμο τοῦ 1898
καὶ τὴ βρήκα... τὴ βρήκα ἀνάμεσα στὴ
«Σφιγγὰ τῶν Πάγων» τοῦ Βέρν, — τί
ἀναμνήσεις! — καὶ στοὺς «Μικροὺς Ρο-
δινσῶνες τοῦ Βράχου»... Ἀρχισὰ νὰ τὴ
διαβάξω κι' ἀπ' τὴς πρῶτες γραμμὲς,
ἀπ' τὸν τίτλο ἀκόμα, — «Τὸ Λευκὸν
Χρῶμα» — τὴν ξαναθυμήθηκα ὅλη...

Εἶναι, ἀλήθεια, μιὰ ξακουστὴ Ἀθη-
ναϊκὴ Ἐπιστολή, ποὺ θὰ τὴν ξέρου-
ν καὶ πολλοὶ ποὺ δὲν ἦσαν τότε συνδρο-
μηταὶ ἢ ποὺ δὲν ἐδιάβασαν ὕστερα τὴ
«Διάπλασι» τοῦ 1898. Γιατί ξαναδη-
μοσιεῖθηκε χίλιες φορές σὲ σχολικὰ
Ἀναγνωσματάρια καὶ σὲ συλλογὲς Νεο-
ελληνικῶν. Ἄρασε, φαίνεται, καὶ στοὺς
δασκάλους ὅσο καὶ στὰ παιδιά, καὶ
ὅσοις ἔκανε βιβλίον, τὴν ἔπαιρνε καὶ
τὴν εἰσεξε δλάκερη. Ἔτσι ἔγινε πασί-
γνωστὴ. Ἀλλὰ εἰς τί σχολαστικὴ γλῶσ-
σα ποὺ εἶναι γραμμένη! Τὴ διαβάξω
σήμερα καὶ, σὰς βεβαίω, ντρέπομαι
γιὰ τὴς ἑλληνικὸύρες, τὴς σκληρὲς καὶ
τὴς ψυχρὲς, ποὺ μεταχειρίζομαι τότε,
ἐνῶ μιλοῦσα σὰς τρυφερὰ παιδιά, — τὰ
καίμενα τὰ παιδιά τοῦ 1898, ποὺ σή-
μερα θὰ εἶναι... οἱ μπαμπάδες σας, —
κοί γιὰ τὸσο τρυφερὰ καὶ ποιητικὰ
πράγματα! Ἀλλὰ τέτοια ἦσαν τότε ἡ
συνήθεια, τὸ σύστημα, τὸ πρόγραμμα
καὶ... ἡ βλακεία. Οἱ παιδαγωγοὶ μᾶς ἐνό-
μιζαν πῶς δταν γράφαμε στὰ παιδιά
γιὰ τὸ χιόνι ἢ τὸ λευκὸ χρῶμα, δταν
τοὺς λέγαμε μιὰν ἱστορία, δταν τοὺς δι-
ναμε μιὰ συμβουλή, δταν τοὺς μαθαί-
νουμε ἓνα πράγμα, ἔπρεπε νὰ τοὺς διδά-
σκουμε συγχρόνως καὶ τὴν... ἀρχαία
ἑλληνικὴ! — Μπρὸ ἀμάν, ἀφήστε μᾶς,
χριστιανοί, νὰ μιλοῦμε στὰ παιδιά τὴ
γλῶσσα τους, νὰ μᾶς καταλαβαίνουν,
νὰ μᾶς αἰσθάνονται, νὰ εὐχαριστοῦνται
καὶ τὰρχαία ἑλληνικὰ τὰ μαθαίνουν στὸ
σχολεῖο μαζί μὲ τὰ λατινικὰ. — Τίποτα!
θὰ τοὺς τὰ μαθαίνετε καὶ σεις, μὲ τὰ
διηγήματά σας καὶ μὲ τὴς ἐπιστολές
σας. Ἄς μὴ σὰς καταλαβαίνουν, ἀς μὴ
σὰς αἰσθάνονται, ἀς μὴ διασκεδάζουν.
Φιάνει νὰ μαθαίνουν ἀρχαία ἑλληνικὰ.
— Πολὺ καλά! ἀφοῦ ἐπιμένετε...

Ἀλλὰ πέρασαν ἀπὸ τότε εἰκοσιπέντε
χρόνια. Καὶ τόσο πολὺ πάλιωσαν οἱ ἄλ-
λόκοτες παιδαγωγικὲς ἰδέες κι' ἐκεῖνη
ἡ ἀλαμπουρνέζικη γλῶσσα ποὺ γράφαμε
σύμφωνα μ' αὐτὲς, ὥστε βλέπω πῶς
σήμερα, γιὰ νὰ σὰς δώσω ἓνα κομμάτι
ἀπ' τὴν παλιὰ μου Ἐπιστολή, — ἔτσι γιὰ
περιέργεια καὶ γιὰ ὅσους δὲν ἔτυχε νὰ τὴ
διαβάσουν, — πρέπει... νὰ τὴ μεταφράσω.
Ἀλλοιῶτα, ἀμφιδάλλω ἂν θὰ τὸ δια-
βάξατε. Καὶ νὰ το:

«... Ἀλλὰ γιὰτί ἀραγε, — εἰλεγα στὰ

παῖδιὰ τοῦ 1898, — νὰ ποθοῦμε, νὰ γα-
ποῦμε τόσο τὸ λευκὸ χρῶμα; Γιατί νὰ
μᾶς χαροποιῆ σὲ τέτοιο βαθμὸ ἡ ἀφθα-
νία του καὶ νὰ μᾶς συγκινή ἡ ἐπικρά-
τησή του; — Γιατί τὸ λευκὸ, ἀγαπητοί
μου, εἶναι τῶραιότερο, τὸ ἀγνότερο, τὸ
ποιητικότερο χρῶμα! Ἐρέτε βέβαια
ἀπὸ τὴ Φυσικὴ, πῶς τὰ ἑπτὰ χρῶματα
μαζί κάνουν τὸ λευκὸ. Εἶναι λοιπὸν τὸ
χρῶμα τῶν χρωμάτων. Ἀλλὰ δὲν ἀρ-
κεῖ αὐτό. Ἡ ἐπιπλοτὴ του, τόσο γλυκεῖα
καὶ μαλακὴ στὰ μάτια, ἡ καθαρότη
του ἢ τόσο ἀγνή κι' ἀσπιλη, μᾶς δίνει
τὴν ἰδέα μιᾶς ἀγγελικῆς, οὐράνιας
ἀθωότητος. Κάθε τί τὸ ἀγνό, τὸ ἀθῶο,
τὸ θεῖο, τὸ ὑψηλό, τὸ μεγάλο, τὸ ἀθά-
νατο, σὰ λευκὸ τὸ φανταζόμαστε καὶ
σὰ λευκὸ τὸ παρασταίνουμε. Κι' αὐτὴ
τὴν αὐλή, τὴν ἀθάνατη ψυχὴ τὴ βλέ-
πουμε μὲ τὸ νοῦ μᾶς ὡς κάτι λευκὸ.
Λευκὴ εἶναι ἡ φορεσιὰ καὶ λευκὰ τὰ
φτερά τῶν Ἀγγέλων. Σὰ λευκὸ περι-
στέρι κατέβηκε ἀπ' τὸν οὐρανὸ τὸ
Ἅγιο Πνεῦμα. Καὶ στὴ Μεταμόρφωση,
τὰ φορέματα τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Προ-
φητῶν ἐλαμψαν στὰ μάτια τῶν Ἀπο-
στόλων λευκὰ ὡς τὸ χιόνι.

«Στὴ φύσῃ, στὴν τέχνῃ, στὴ ζωῇ,
ὅτι πῶς ὄρατο εἶναι λευκὸ. Λευκὸ τὸ
μητρικὸ γάλα, ἡ πρῶτῃ τοῦ ἀνθρώπου
τροφὴ. Λευκὸ τὸ σπέρμα καὶ λευκὸ
τὸ σάδανο, ἡ πρῶτῃ κι' ἡ τελευταία του
ἐνδυμασία. Τὰ πῶς λαμπρὰ καὶ τὰ πῶς
ἀγνὰ λουλούδια εἶναι τὰ λευκὰ: ὁ κρι-
νος, τὸ ἄσπρο τριαντάφυλλο, τὸ γιασμί,
ὁ ἀνθὸς τῆς πορτοκαλιᾶς καὶ τῆς μυ-
γαλιᾶς. Ὁ ἀφρός τοῦ κύματος εἶναι
λευκός. Λευκός κι' ὁ κύκνος ὁ ποιητι-
κός καὶ πολυὺμνητος. Λευκὸ καὶ τὸ
πρόβατο τὰθῶο, ποὺ κρατεῖ στοὺς ὤμους
ὁ Ποιμὴν ὁ Καλός. Λευκὰ τὰ φορέματα
τῶν Παρθένων, λευκός ὁ πέπλος κι' ὁ
στέφανος ὁ νυφικός.

«Γιὰ μᾶς τοὺς Ἕλληνας ξεχωριστά,
λευκὰ εἶναι τὰ μάρμαρα τῶν ἀθανάτων
μας ἐρειπῶν, λευκός ὁ Παρθενώνας
τῆς ἀρχαίας μᾶς δόξας. Ἀκόμα καὶ τὸ
Σταυρό, τὸ θεῖο ἔμβλημα τῆς σωτη-
ρίας, λευκὸ τὸν ἔχει τὸ ἔθνικὸ μᾶς
ἔμβλημα, ἡ σημαία, ἀπάνω στὸ γαλά-
ζιο τούρανο. Καὶ καθὼς ἔβλεπα προ-
χθὲς τὸ ἀπέραντο λευκὸ χιονοσέντονο
νὰ γλιζῆ κει-πέρα, σὲς κορφὲς τῶν
βουνῶν, τὸ γαλάζιο τοῦ ἀνέφελου οὐ-
ρανοῦ, μοῦ φάνηκε πῶς ἡ φύσῃ ὅλη
εἶχε σκεπαστῇ μὲ μιὰ πελώρια ἑλλη-
νικὴ σημαία, τόσο μεγάλῃ, ποὺ νὰ μὴν
μπορῇ κανεὶς νὰ τὴν ἰδῇ δλάκερη!..

«Ἀκόμα: Ἄν τὸ Πονηρό, τὸ Κακὸ
εἶναι μαῦρο, τὸ Καλὸ, τὸ Ἀγαθὸ εἶναι
λευκὸ. Μιὰ χιονοσκέπαστη ἔκταση μᾶς
παρουσιάζει ἴσως τὴν πῶς τέλειαι αἰ-
σθητὴ ἐμφάνιση, τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀ-
γαθοῦ καὶ γι' αὐτὸ μᾶς κάνει νὰ θυ-
μόμαστε ὅλα τὰ ὄρατα, τὰ ὑψηλά,
τὰ γνὰ καὶ ὡς κι' ἐκεῖνη λευκὰ πρᾶγ-

ματα. Εἶναι, θάλεγε, ἡ ἴδια ἡ Ἀγα-
θότης τοῦ Θεοῦ ποὺ κατεβαίνει καὶ
σκέπει τὴ γῆ. Τὴ νύχια τοῦ Δεκεμβρη,
ποὺ γεννήθηκε ὁ Χριστός, ἡ γῆ ὅλη
ἦταν χιονοσκέπαστη.

«Κι' ἐνῶ ἐρρέδαζα μπροστὰ στὴ
χιονοσμένῃ πόλῃ, ἐνῶ τὰ μάτια μου
τρυφοῦσαν στὸ λευκὸ κι' ὑπέρλαμπρο
θέαμα, συλλογιζόμουν μυστικὰ πῶς
τέτοια ἱερὴ κι' ἀσπιλη λευκότη πρέ-
πει νὰ βασιλεύῃ πάντα καὶ μέσα μᾶς,
πῶς λευκὰ πρέπει νὰ εἶναι τὰ αἰσθη-
ματά μᾶς, καὶ λευκὴ ἡ καρδιά μᾶς,
κι' ἡ συνειδησὴ μᾶς λευκὴ...»

Τίποτ' ἄλλο.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΤ. Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΙΗ
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

— Ἀρμεζες τὴν Κοκκίνω σήμερα;
— Μπα! τοῦ ἀποκρίθηκα ἡ κυρά-
Ταρσῆ. Δὲν τὸ ξέρεις λοιπὸν; τόσες
μέρες τώρα τὴν ἀρμεζει ἡ Ἀνθούλα.

— Καλέ, τί μοῦ λές; Τὸ κατάφερε
ἡ Ἀνθούλα νὰ μάθῃ;... Μπράβο τῆς!
Κι' ἀπὸ μέρα σὲ μέρα ὁ Φραντῆς
γινόταν πῶς χαρούμενος, βλέποντας τὸ
δρσσερό καὶ γελαστὸ πρόσωπάκι τῆς
κόρης του ποὺ τὸν περιμένε στὸ κατώ-
φλι. Τὸ πρῶτ' ἔβρισκε καθαρισμένα τὰ
ροῦχα του, κοιμμένο τὸ ψωμί καὶ τὸ
τυρί, ποὺ τώρα ἴδκανε μὲ τὰ χέρια τῆς
ἡ Ἀνθούλα.

Ἀλλὰ πλησίαζε ὁ Ἰούνης: τελείωνε
ἡ προθεσμία ποὺ ἔπρεπε νὰ πληρώσῃ
ὁ Φραντῆς τὸ χρονιάτικο. Δὲν ἦταν τὸ
ποσὸ μεγάλο, μόνο ἐξήντα δραχμῆς.
Εἶν' εὐκόλο ὅμως νὰ οικονομῆσῃ ἐξήν-
τα δραχμῆς ἓνας φτωχὸς ποὺ κερδίζει
τὸ ψωμί του μὲ τὸ μεροκάματο; Ἐπει-

τα ὁ φαρμακοποιὸς ζήτησε νὰ πλη-
ρωθῇ τὰ γιαιτρικά του' κι' ὁ γιαιτρὸς
τὴς βίξιτές του, — ἂν κι' αὐτὲς δὲν ἦταν
τόσο ἀπαιτητικὸς ἄμα εἶδε τὴ μεγάλη
ἐκεῖνη φτώχεια...

Ἔτσι ὁ Φραντῆς ἀρχισὰ πάλι νὰ
φαίνεται σκεπτικὸς, λυπημένος κι' ὅσο
πενοῦσαν οἱ μέρες, τόσο γινόταν σκυ-
θρωπότερος. Ὁ νοικοκύρης του ἦταν
ἀνθρώπος φιλόργυρος, σκληρὸς καὶ
πεντάρη δὲν θὰ τοῦ χάριζε. θὰ τοὺς
πετοῦσε στὸ δρόμο, κι' αὐτὸν καὶ
τὴν Ἀνθούλα του. Ὡστόσο ὁ Φραντῆς
ἀγαποῦσε πολὺ τὸ σπιτάκι ἐκεῖνο.
Ἐκεῖ μέσα εἶχε παντρευτῇ ἐκεῖ μέσα
εἶχε ζήσει ἓναν καιρὸ εὐτυχισμένος·
ἐκεῖ μέσα τοῦ γεννήθηκε ἡ Ἀνθούλα·
ἐκεῖ μέσα τοῦ εἶχε πεθάνει ἡ δύστυχη
ἡ γυναίκα του. Κι' ἴσα-ἴσα τώρα ποὺ
ἀρχίζει πάλι νὰ βασιλεύῃ στὸ σπιτάκι
κάποια τάξη καὶ νοικοκυρωσύνη, τώρα
ἴσφερνε ἡ κακὴ καὶ μυχὴρ του τύχη
νὰ τὸν διώξουν; Ἄν εἶχε νὰ πληρώσῃ
τὸ καταραμένο ἐκεῖνο νοίκι, τί ἦσυχος
ποῦ θὰ ἦταν καὶ τὴ εὐχαριστημένος
ποῦ θὰ ζοῦσε!... Δέκα μέρες εἶχε
ἀκόμα μπροστὰ του' κι' ἔπειτα...

ἔπρεπε νὰ φύγῃ, χωρὶς νὰ ξέρῃ, χωρὶς
νὰ ἔχῃ ποῦ νὰ πάῃ!..
Εἶπε τὸν πόνο του στὴν Ἀνθούλα,
ποὺ τὰ καταλάβαινε ὅλα ἐδῶ κι' ἓνα
μῆνα καὶ σκαπτόταν σὰ μεγάλῃ. Ὁ
Φραντῆς δὲν ξενυχτοῦσε πιά στὴν τα-
βέρνα ὅπως πρῶτα: μιὰ νύχια ποὺ γύ-
ρισε στὸ σπῆτι τρικλίζοντας, ἡ κόρη
του τὸν κοίταξε μὲ τόσο θλιβερό βλέμ-
μα ποὺ ὁ Φραντῆς καταντροπιάστηκε.
Ράμμα ἦταν καὶ κόπηκε! ἀπὸ τότε ὁ
κακόμοιρος δὲν ξαναπάτησε στὴν τα-
βέρνα.

Ἡ Ἀνθούλα πήγαινε στὴ βίλλα
ταχυικά' μὰ οὔτε λέξη δὲν εἶπε ποτὲ
στοὺς φίλους τῆς γιὰ τὴν κατάστασή
τους. Ἦταν βέβαιη πῶς: θὰ τῆς εἶδαν
λεπτά, ἂν τοὺς ζήτησε μ' ἀπ' αὐτοὺς
ἴσα ἴσα δὲν ἤθελε νὰ ζητιανέψῃ. Ἐνα
πρῶτ', ἐκεῖ ποὺ περπατοῦσε καταλυπη-
μένη, σκυφτῇ, κοιτάζοντας τὰ πόδια
τῆς, ἄεφα καίποιοι, ἀπὸ πίσω τῆς,
τὴν ἐπῆκαν καὶ τῆς ἔκλεισε μὲ τὰ χέ-
ρια τὰ μάτια. Ὁ κάποιος αὐτὸς ἦταν ὁ
Γιάννης.
— Τὶ περπατᾷς εἰσι συλλογισμένη,
Ἀνθούλα μου; τῆς εἶπε τόσο βυθισμέ-
νη ἦσαν πῶς δὲν μὲ εἶδες δταν πέρα-
σες ἀπὸ μπροστὰ μου;
— Δὲν ἔχω ὄρεξη, καίμενε Γιάννη.
— Μὰ δὲν πῆγαινες σὶδ σπῆτι μᾶς;
Σάμπως γι' αὐτὸ δὲν ἔχεις ὄρεξη. Δὲν
θὰ μᾶς ἀγαπᾷς πιά, Ἀνθούλα.
— Σῶπα, Γιάννη, σῶπα, μὴν τὸ λές
αὐτό: γιὰτί λυπᾶμαι ἀκόμα πῶς πολὺ
καὶ μοῦ φτάνει ἡ λύπη ποὺ ἔχω. Δὲν
σὰς ἀγαπῶ λέει; ἴσα-ἴσα ποὺ σὰς ἀγα-
πῶ πολὺ καὶ γι' αὐτὸ ποῦθενά ἄλλο
δὲν θὰ μ' ἀρέσῃ ὡς θὰ φύγῃ ἀπὸ 'δῶ.
— Σὺν θὰ φύγῃς ἀπὸ 'δῶ; Καὶ
γιὰτί νὰ φύγῃς; Κάτι ἔχεις σήμερα
Ἀνθούλα. Ἐἴλα, πές μου το.
Κι' ἐπειδὴ ἡ μικρὴ εἶδει πῶς δὲν
ἤθελε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ δρόμο τῆς
γιὰ νὰ μὴν τοῦ ἀποκριθῇ, ὁ Γιάννης
τὴν ἀνάγκασε νὰ καθῆσῃ σ' ἓνα φράχτη.
Πολὺ ἔμορφο ἦταν τὸ μέρος ποὺ
εἶχε διαλέξει. Ἀγριοτρανταφυλλῆδες
σκαρφάλωναν στὸ φράχτη κι' ἄλλες
ἔρριχναν τὰ κλωνιά τους ὡς κάτω. Οἱ
μαργαρίτες φαίνονταν ὡς κεντημένες
ἀπάνω στὴ χλόη κι' οἱ ἀγριοὶ μενεξέ-
δες κρυμμένοι ἔχουναν τὴ λεπτὴ τους
εὐωδιά. Ἐνα μαῦρο κοτσόφι πέταξε
ψηλὰ μόλις πλησίαζαν τὰ παιδιά. Τὸ
πουλί σταμάτησε σ' ἓνα δένδρο καὶ
κελαίδουσε, πετιώντας ἀνήσυχτα ἀπὸ
κλαδί σὲ κλαδί. Τέλος δὲν μπόρεσε
νὰ κρατηθῇ. (Ἀκολουθεῖ)

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ: 1) ΟΔΥΣΣΕΥΣ Κ. ΕΞΑΡΧΑΚΗΣ (Ταρκῶν) ἐν Ἀθήναις. Α' Βραβεῖον 1920 Διαγωνισμοῦ Ἀδύσεων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.— 2) ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΜΗΜΑΚΗΣ (Δοξακωμένο Κρητικόν) ἐν Ἡρακλείῳ. Α' Βραβεῖον Ἐδύσεων τοῦ 1922.— 3) ΝΙΚΟΛΑΟΣ Μ. ΜΠΟΥΛΙΓΟΥΡΑΣ (Βασιλεὺς Ἀθήνας) ἐν Πειραιῶσι. Α' Βραβεῖον 1920 Διαγωνισμοῦ Ἀδύσεων Πνευμ. Ἀσκήσεων.— 4) ΦΙΛ. ΚΑΡΥΤΗΣ (Μέλιον Στρατιῶτης) ἐν Σμύρνης. Α' Βραβεῖον 1870 Διαγων. Ἀδύσεων Πν. Ἀσκήσεων.— 5) ΑΝΤΩΝΗΣ ΜΙΑΤ. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ (Κυπριώτικον Λουλούδι) ἐν Λεμεσῷ Κύπρου. Β' Βραβεῖον 22ου Διαγων. Ἐσοκαθόματος.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Επειδή η τιμή του Γαλλικού φράγκου εξέπεσε και με συνδρομή πληρωμένη εις φράγκα δεν καλύπτεται τώρα ούτε η διαφορά των ταχυδρομικών του Εσωτερικού, δηλώνω δι:

Είς το εξής, η συνδρομή του Εσωτερικού εν γένει, ή ετησία, είναι μισή Αγγλικού λίρου, (10 σελίνια) ή δε εξαμηνιαία ή τριμηνιαία αναλόγως.

Μόνον της Αγγλίας μόνον μένει ως έχει, 1. Δ. 50 και της Αμερικής δολάρια 4.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

VICTOR HUGO

ΤΙΜΟΡΙΕΣ

Αριθ. Έγκρ. 56

—Η σπουγγιτίνα;— Έκει μακριά κοιτάται παγωμένη...
—Φωχέ σπουγγιτίνα...— Πάει κι Απονα τόνε σέρνει...
—Αυτός;—
—Αυτός γάτος. Τρίζουνε φρικτά τα κόκκαλά του...
Και στή φωλιτάς πους θα πάη να θρέψη τα παιδιά του;
Κακόμοιρα πουλάκια!...

Λείπει για πάντα ο βοσκός, Αγρία της τύχης γύρα!...
Και το ποτό σκυλί που χέρινα φύλαγε την στήνη, ψόφησε πιά!—και τα φτωχά τ' αρνάκια, που στή μοίρα την άπονη άφθινα;
Κι' ο λύκος τα προφταίνει...
—Δμοιρα προβατάκια!...

Στο κάτεργο ο πατέρας βέβαι άπονα ριγμένος ή μάνα στο ψυχρό άσυλο πεθαίνει χωρίς χόημα και το σπιτάκι, άπ' το βοριά που τρέμει άγοιμεμένος, σκεύεται φρικτά! και τα μικρά τ' κοιάθουνε σά μνήμα...
Κακόμοιρα παιδάκια!

Πουλί της Καταγίδος

ΚΙ' ΟΜΟΣ ΕΓΓΡΑΦΑ

Αριθ. Έγκρ. 49

Θέλησα κι' εγώ να γράψω κάτι για τη Σελίδα. Και σκέφθηκα πρώτα πρώτα κάποιον που έχει λίγο παράλυτο τα πόδια και κάνει ένα παράξενο βήμα, που σου φέρνει και λύπη και γέλιο.

Προσπατώντας άρχισα να γράφω γι' αυτόν τον κομμογροιάκι άνθρωπο και προχωρούσα με δυσκολία... Άξαφνα άκουσα πίσω μου ένα κροσέρ!... Γυρίζω και βλέπω τη μητέρα μου να παύρη το σακάκι μου για να το πλύνουν και... να χύνουνται χάρμα και σκάγια που είχα στήν τσέπη μου:

—Κροσέρ!...
—Τα σκάγια μου!... μου χύσατε τα σκάγια μου!...
—Η μητέρα μου βγήκε άμέσως,

γιατί είχε δουλειά. Εγώ άρχισα να μαζεύω τα σκάγια. Και στο άναμεταξύ αυτό έβγαλα και τόν παράλυτο και όλο. Όταν ξανακάθησα, ήταν άδύνατο να γράψω γραμμή. Και, συλλογίζόμενος, κοίταξα μία φωτογραφία που ήταν μπροστά μου...

—Α, νό, άλλο θέμα, καλύτερο: Η φωτογραφία παριστάνει έναν παιτά με άπονα γένεια. Ήταν, φαίνεται, και ποιητής. Γιατί από κάτω είχε γραμμένους με το χέρι του και με ψιλά γραμματάκια αυτούς τους άλλόκοτους στίχους:

Τόν όρνιθα με εύλογά
Ο ελάχιστος εγώ.
Τήν άγάπη συνιστώ,
Αδελφ έφρεμ εύσετό!!!

—Αλλά, σκέφθηκα, γιατί να μ'ην το γράψω όλο;... Λοιπόν τα έγραψα... Κι' έτσι είδα ότι με την άνάμνηση ενός κομμικοραγικού παράλυτου, με το χύσιμο των σκαγιών και με μία φωτογραφία παλα-ποιητού, γίνεται ένα κομμάτι για τη Σελίδα, καλο ή κακό, — αυτό πιά να το π'ητε σεις που θα το διαβάσετε.

Τιμημένο Κανόνι

ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ ΤΟ ΠΕΠΑΣ

Αριθ. Έγκρ. 48

Της ευτυχίας το πέπλο το άτιμητο Κανένα σίγγεφο δεν το σκιάζει Κι' ή όμορφιά του ήλιου του άνοουξιάτικου

Με της αύγης τα χάδια το σκεπάζει.
Το πόθησα μά μέρα, μα τα γύρω μου
Με κοιτάξαν με πρόσωπο θλιμμένο.

—Μ'ην το ζητάς, μου είπαν, και [το θρόνο του
Στο πιά άπόκρημνο βουνό έχει [στημένο.

Αδξασμένο Κρητικόπουλο

ΕΒΡΟΔΟΥΛΟΥΔΑ

Αριθ. Έγκρ. 57

4. Ρόδο και μαγαρίτα.

Κι' είπε το ρόδο τ' όμορφο στή μαγαρίτα τη χλωμή: «Πές μου, λουλούδι τής γης; περνάει την όμορφιά μου Της καλλονής εγίνα το σύμβολο. Με τραγουδών οι ποιητές, σπου ζωγράφου το άτελιέ την πιο τιμητική θέση μου δίνουν και τ' άηδόνι όλοπόδθνα θένους μου ψάλλει κάθε λουλούδι χάνεται κοντά στην άπειρόκαλλη όμορφιά μου».

Κι' ή μαγαρίτα άπάντησε: «Περήφανο λουλούδι, μήν πανιάς την όμορφιά σου την πρόσκαιρη, άφου έξοεις καλά πώς τη δούλερ μέρα τής άνησής σου, το μικρότερο φύσημα τ' άνέμου σκορπάει τα πέταλά σου και δείχνεις τ' άσημότερο κοτσάκι. Είνε άληθινή ή όμορφιά. Όταν φθάσει κι' ως τα πιά βυθεία.»

5. Το φως της ψυχής.

Σκληρός ο δρόμος, μα φωτειρός. Όμως ο διαβάτης σκοτάδι στην ψυχή του κλείνει. Σκοτεινό πέπλο ή θλίψη μπρος στα μάτια του ύφαινει, και δε βλέπει την άχτίδα π' άπόμερα μα λάμψη του στέλλει... Κι' έτσι τυφλά π' οδηγείται, σε κάθε βήμα κλαίεται κι' άπελπισμένος πέφτει στή γης...

Σκληρός κι' άγκαθωτός ο δρόμος κι' ή νόχτα πλακάκι. Μα στή καρδιά του ο διαβάτης τόν ήλιο κλείνει. Άγνάθια του φράζουν το δρόμο και μυτερές πέτρες τα πόδια του σκίζουν. Ποτάμι ο ιδρώτας στο πρόσωπο.

Μά ή εσώβαθη λάμψη που τού δίνει τη δύναμη, έναν κόσμο πένεμορφο στα μάτια του φέρνει. Και προχωρεί...

Τριανταφυλλένια

ΤΟ ΚΑΣΤΡΙΤΣΙ

Αριθ. Έγκρ. 58

Έκει ψηλά, μες στήν πλαγιά ενός βουνού, άνάμεσα σε λαγκαδιές και δάση, βρίσκεται το μικρό χωριό. Άνάγια-ανάγια τα σπιτάκια του είναι χτισμένα και μόλις διακρίνονται από τα δένδρα και τα χαμόκλαδα που άμέτρητα φυτρώνουν. Στόν κάθε βράχο γύρω του, στήν κάθε κορυφά, ψηλάνει περήφανα και άπόνα εκκλησιάκι. Είναι άπλά και άστολίστα, μ' ένα σιδερένιο σταυρό στή στέγη' μα φανταζουν τόσο όμορφα, σαν τ' άντικρύζει κανείς από μακριά! Τη μέρα ο ήλιος με τις χρυσές άκτίνες του κάνει τους σταυρούς να λαμπυρίζουν, και τις νόχτες το χλωμό φως τους φεγγαριού τούς δίνει φανταστικά σχέδια σαν καθρεφτίζονται σά κρυσταλλένια νερά τών ποταμιών.

Μακριά από τις μεγάλες πολιτείες, μακριά από το θόρυβο του κόσμου, σ' έναν άνοχτόν όριζόντιο, σε μία καθαρία άτμόσφαιρα, βρίσκεται το Καστριτσι. Μπρος εις τής όμορφιάς μιά ήρεμη, άπλοκή χωριό Κυλάν οι μέρες γρήγορα χροόμενες σαν τ' άσημένιο του μύλου ποταμάκι και είναι ήσυχη του βουνού ή ζωή, γιομάτη χαρά και εδύναμη.

Πολυτρίχι

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Τοτός!—Μαμμά, γιατί ή θάλασσα έχει τεκνιά; Μήπως μάλλον μέση τα ψάρια;
Κωνσ. Μ. Βασιλάς

Στο βιβλιοπωλείο.
Ο Πελάτης:—Δός μου, σε παρακαλώ, την 'Αδελφούλα μου'.
Ο μικρός καινούργιος υπάλληλος:—Α, αδελφούλα σου ήταν το κοριτσάκι που περιμένας εδώ;
Ο, τι φουγες!

Διασφης Νόης

Η Μικρή Καίτη:—Μαμμά, πού μήνα έχουμε Πρωτομαγιά; (Γεγονός)
Έρωτης του Πραξιτέλιου

Το πρώτιστον καθήκον του καλού συνδρομητού είναι ή έγκαιρος άνανώσις τής συνδρομής του.

ΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ", Αθήνας, 38 όδός Εδουρίδων την 27 Ιανουαρίου 1924

ΚΡΥΟ, παιδιά μου, κρύο! Έβρη τα χρόνια, λείει το 'Αστεροσκοπείο, είχαν να σημειωθούν στή 'Αθήνας τόσο χαμηλές θερμοκρασίες. Έ, πώς τα κλοπεράοιτα; Χιονιστες μπόλικες, δεν άμφιβάλλω...

Καθώς είπατε στο προηγούμενο φύλλο, ή συνδρομή τού 'Εξωτερικού έστειλε μισή λίρα ή δέκα σελίνια. Στήν τού φράγκα έξέπεσε σχεδόν ούτις δυό δραχμές. Άλλά μήπως δεν έξέπεσε κι' ή λίρα; Άδού βέβαια θά'ταν καλό και σωτήριο, άπεσταν μαζί κι' οι τιμές τών πραξιτέλιων. Κι' όμως τώρα τα πληρώνουμε ακριβόταρα παρά τήν κειρδ που ή λίρα είχε τετρακόσιες δραχμές! Και τα εργατικά τού ίδιου και όλα. Το συμπέρασμα είναι ότι εσο πέφτει το έξο νόμισμα, τόσο ζημιώνεται ή άκρίπλοια σας από τις συνδρομές τού 'Εσωτερικού. Τις εσωτερικές πιά άφήσιτε τίς! Σαράντα δραχμές μόλις καλύπτουν το χαρτί και τα τυπωτικά. Άμήν τάλλα!

Ο, τι κάνει πιά το ξεσπάθωμα, ή πώληση παλαιών τόμων, οι Άγγελίες και ή άγάπη σας.

Αρσένος Πενδιά, δ κ. Φιδών έλαβε τήν κομψη σου κάρτα και σ' εδωκαστει πολύ. Ριζ το ζήτημα «ποια βιβλία πρέπει να διαβάζη ή μορφωμένος άνθρωπος, δηλαδή παιδί πρέπει να διαβάση για να μορφωθή» έγραψε άλλοτε δυό επιστολές. Άλλά μπορεί να ξαναγράψη άν τού δοθή κεννά εδωκάρτα. Πάντως θά το έχη δπ' όφει του.

Το Νάνιαρο, άν και πρό ενός μόνον έτους έγινε συνδρομητής, μου γράφει ότι τόσο πολύ μ' άγαπήσ, όστι δεν θά μ'άφήσει όσο μεγάλος και άν γίνω. Με προσηύ από κάθε άλλο περιαιτικό που έτυχε να ιδη κι' από κάθε έφημερίδα. Η άφύπτου έχάσε ο καμένος τάζελας του, άμην έχη και γι' άδελφό και γι' άδελφή. Τι συγκινητικό που είναι το γράμμα του! Και βίβλια, με τέτοια αλοθήματα που έχει για μένα, δεν μ'άβουνα να μη σταλή και κι' για τα φτωχά προσφυτόπουλα, που φαντάζονται όλο τόν πόνο τους στή στέγηση τής άγκυρης τους 'Διαπλάσεως».

Βεβαιώσω πώς δεν το κάνω επ'ηνης, Πρόδομαχ τής 'Ελευθερίας. Σε όλους, χωρίς διάκριση και χωρίς έξαιρέση, όταν δεν έχω κα τόπο, άπαντω με λίγα λόγια. Όχι όμως 'ερα-ερα', πού! Κι' ή πύθόνοση άπάντησή μου γράφεται με άγάπη. Έξοφια βλέπεις: «Πρόδομαχ τής 'Ελευθερίας (έστειλα)» Άλλ' αυτό είναι συνέχεια τού «Η Διπλότα άσπάζεται τους φίλους τής».

Επομένως καθόλου έρα-ερα. Βίβλις όταν σε βάζω στες 'Εραίας' Επιστολάς. Μήπως δεν έχεις και τότε μερτικό από τα συχαριστήρια που γράφω από κάτω για όλους; Ά, όχι! έρα-ερα δεν άπαντώ πού σε κανένα.

Χαίρω, Σομπαίρα, που τώρα είσαι εντελώς καλά και σ' εύχαριστώ για όσα μου γράφεις. Και, ναι, φαντάζομαι πόσο μάγαπας, άφου είσαι και κόρη Δικλασιπούλας πού δεν μ'απόρεσε να με 'εχάσω». Πολύ καλά σου λέει πώς ή «αυθούλα», που τη διάβασε τότε, είναι άριστοόργημα κι' άδνή σάν το «Βράχο τών Γλάρων». Ίσως μάλλον είναι κι' άνοτερη σάν έργο ήθοπλαστικό και μορφωτικό. Βίβλις, άλλθθια, πόσες φίλες έχω στο σχολείο σου; Πάντα όμως, μού φαίνεται μπορεί να γίνω κι' άλλες.

Ε' ευχαριστώ για όσα γράφεις, Ναναγέ τής Κυνθίας. Δεν άμφιβάλλω πώς θά σ' ένωσώσας και τ' ό τέλος τής «Χριστουγεννιάτικης Άνάμνησης» όπως κι' ή αρχή τής 'Εστιας» δε ξανασταίλω τζ φύλλα πού δεν έλαβε ο κινωδός μου φίλος. Το λάθος ήταν βέβαια τού Ταχυδρομείου. Άλλ' αυτά συμβαίνουν πολύ σπάνια και μπορεί να βεβαιώσης τους διποφηριούς σου ότι θά λαβήνουν το φύλλο τιμητικά, όπως και ού, όπως κι' όλοι. Έλαβα και τάλλο σου γράμμα και συμπροσφύθηκα.

Κι' εγώ χαίρω, Ονειροπόλε τής 'Ιωνίας, που φρονιάς πάλι στή 'Ακρίπλοια». Μού άρασε αυτή ή λέξη που μετχειρίστηκες. Τη λέμε συνήθως για τα σχολεία' μα κι' ή 'Διαπλάσεω' ένα σχολείο είναι κι' αυτό βέβαια ήθελες να πής. Πολύ καλά τα Παιδικά Παιδιά σου. Νά έφερεις όμως πού αυτά δημοσιεύονται με τή σειρά τής (όσα άγκρίνονται έννοείται) και συχνά

πό γράφω από κάτω για όλους; Ά, όχι! έρα-ερα δεν άπαντώ πού σε κανένα.

Χαίρω, Αμαρυλλίς, που σε βλέπω ναχες τελεία συναισθηση τών καθηκόντων σου και να θέλεις να τα συνδυάζης. Όλα τόσο όφρατα. Βεβαιώτα που τζ Διαπλάσεωπυλα πρέπει να διακρίνονται και στο σχολείο και παντού. Καθώς βλέπεις σήμερα, το όφρατο κομμάτι σου ένεκρήθη. Άλλά όταν δημοσιεύθη, θά τού κάμω εγώ μερικές διορθώσεις, για να γίνη πιο σύντομο και πιο άνοτό.

Κορυφή τού 'Ολύμπου, άν κι' από 14 σελίδες (!), το γράμμα σου δεν μ' άκούσας καθόλου, γιατί ήταν εδωκόνοστο κι' έλαγε όλο άν διαφέροντα πράγματα. Μόνο που δεν μπορεί να σο άπαντήσω σε όλα... Η γενική πληθυντική αυτών τών λέξεων, στή δημοτική, είναι ή 'θια': ή λέξη, τής λέξης, οι λέξεις, τών λέξεων ή άνάμνηση, οι άνάμνησες, τών άνάμνησεων. Ο κ. Φιδών, και πολλοί άλλοι, όταν ή λέξη δεν είναι πολύ δημοτική, πολύ συννησιμένη, σχηματίζει και τήν όνομαστική τού πληθυντικού κατά τήν αρχαία: άντι-ήλπεις άντι άντίληπος, έξελίξεις άντι έξέλιξης κτλ. Άλλ' αυτό είναι πρόσωπικό. Με τόν καιρδ θά συνειθίσουμε τόν τύπο ες και τότε όλες αυτές τις λέξεις θά τις κλίνουμε κατά τή δημοτική.—Το λάθος που έκαμα με τα κομμάτια τού Μηνια Μιαζήνη τού έξηγησα σε προηγούμενο φύλλο, γιατί κι' άλλοι το παρατήρησαν και παραπονήθησαν.

Χαίρω, Σομπαίρα, που τώρα είσαι εντελώς καλά και σ' εύχαριστώ για όσα μου γράφεις. Και, ναι, φαντάζομαι πόσο μάγαπας, άφου είσαι και κόρη Δικλασιπούλας πού δεν μ'απόρεσε να με 'εχάσω». Πολύ καλά σου λέει πώς ή «αυθούλα», που τη διάβασε τότε, είναι άριστοόργημα κι' άδνή σάν το «Βράχο τών Γλάρων». Ίσως μάλλον είναι κι' άνοτερη σάν έργο ήθοπλαστικό και μορφωτικό. Βίβλις, άλλθθια, πόσες φίλες έχω στο σχολείο σου; Πάντα όμως, μού φαίνεται μπορεί να γίνω κι' άλλες.

Ε' ευχαριστώ για όσα γράφεις, Ναναγέ τής Κυνθίας. Δεν άμφιβάλλω πώς θά σ' ένωσώσας και τ' ό τέλος τής «Χριστουγεννιάτικης Άνάμνησης» όπως κι' ή αρχή τής 'Εστιας» δε ξανασταίλω τζ φύλλα πού δεν έλαβε ο κινωδός μου φίλος. Το λάθος ήταν βέβαια τού Ταχυδρομείου. Άλλ' αυτά συμβαίνουν πολύ σπάνια και μπορεί να βεβαιώσης τους διποφηριούς σου ότι θά λαβήνουν το φύλλο τιμητικά, όπως και ού, όπως κι' όλοι. Έλαβα και τάλλο σου γράμμα και συμπροσφύθηκα.

Καίρω, Σομπαίρα, που τώρα είσαι εντελώς καλά και σ' εύχαριστώ για όσα μου γράφεις. Και, ναι, φαντάζομαι πόσο μάγαπας, άφου είσαι και κόρη Δικλασιπούλας πού δεν μ'απόρεσε να με 'εχάσω». Πολύ καλά σου λέει πώς ή «αυθούλα», που τη διάβασε τότε, είναι άριστοόργημα κι' άδνή σάν το «Βράχο τών Γλάρων». Ίσως μάλλον είναι κι' άνοτερη σάν έργο ήθοπλαστικό και μορφωτικό. Βίβλις, άλλθθια, πόσες φίλες έχω στο σχολείο σου; Πάντα όμως, μού φαίνεται μπορεί να γίνω κι' άλλες.

Ε' ευχαριστώ για όσα γράφεις, Ναναγέ τής Κυνθίας. Δεν άμφιβάλλω πώς θά σ' ένωσώσας και τ' ό τέλος τής «Χριστουγεννιάτικης Άνάμνησης» όπως κι' ή αρχή τής 'Εστιας» δε ξανασταίλω τζ φύλλα πού δεν έλαβε ο κινωδός μου φίλος. Το λάθος ήταν βέβαια τού Ταχυδρομείου. Άλλ' αυτά συμβαίνουν πολύ σπάνια και μπορεί να βεβαιώσης τους διποφηριούς σου ότι θά λαβήνουν το φύλλο τιμητικά, όπως και ού, όπως κι' όλοι. Έλαβα και τάλλο σου γράμμα και συμπροσφύθηκα.

Κι' εγώ χαίρω, Ονειροπόλε τής 'Ιωνίας, που φρονιάς πάλι στή 'Ακρίπλοια». Μού άρασε αυτή ή λέξη που μετχειρίστηκες. Τη λέμε συνήθως για τα σχολεία' μα κι' ή 'Διαπλάσεω' ένα σχολείο είναι κι' αυτό βέβαια ήθελες να πής. Πολύ καλά τα Παιδικά Παιδιά σου. Νά έφερεις όμως πού αυτά δημοσιεύονται με τή σειρά τής (όσα άγκρίνονται έννοείται) και συχνά

από γράφω από κάτω για όλους; Ά, όχι! έρα-ερα δεν άπαντώ πού σε κανένα.

από γράφω από κάτω για όλους; Ά, όχι! έρα-ερα δεν άπαντώ πού σε κανένα.

Χαίρω, Αμαρυλλίς, που σε βλέπω ναχες τελεία συναισθηση τών καθηκόντων σου και να θέλεις να τα συνδυάζης. Όλα τόσο όφρατα. Βεβαιώτα που τζ Διαπλάσεωπυλα πρέπει να διακρίνονται και στο σχολείο και παντού. Καθώς βλέπεις σήμερα, το όφρατο κομμάτι σου ένεκρήθη. Άλλά όταν δημοσιεύθη, θά τού κάμω εγώ μερτικές διορθώσεις, για να γίνη πιο σύντομο και πιο άνοτό.

Κορυφή τού 'Ολύμπου, άν κι' από 14 σελίδες (!), το γράμμα σου δεν μ' άκούσας καθόλου, γιατί ήταν εδωκόνοστο κι' έλαγε όλο άν διαφέροντα πράγματα. Μόνο που δεν μπορεί να σο άπαντήσω σε όλα... Η γενική πληθυντική αυτών τών λέξεων, στή δημοτική, είναι ή 'θια': ή λέξη, τής λέξης, οι λέξεις, τών λέξεων ή άνάμνηση, οι άνάμνησες, τών άνάμνησεων. Ο κ. Φιδών, και πολλοί άλλοι, όταν ή λέξη δεν είναι πολύ δημοτική, πολύ συννησιμένη, σχηματίζει και τήν όνομαστική τού πληθυντικού κατά τήν αρχαία: άντι-ήλπεις άντι άντίληπος, έξελίξεις άντι έξέλιξης κτλ. Άλλ' αυτό είναι πρόσωπικό. Με τόν καιρδ θά συνειθίσουμε τόν τύπο ες και τότε όλες αυτές τις λέξεις θά τις κλίνουμε κατά τή δημοτική.—Το λάθος που έκαμα με τα κομμάτια τού Μηνια Μιαζήνη τού έξηγησα σε προηγούμενο φύλλο, γιατί κι' άλλοι το παρατήρησαν και παραπονήθησαν.

Χαίρω, Σομπαίρα, που τώρα είσαι εντελώς καλά και σ' εύχαριστώ για όσα μου γράφεις. Και, ναι, φαντάζομαι πόσο μάγαπας, άφου είσαι και κόρη Δικλασιπούλας πού δεν μ'απόρεσε να με 'εχάσω». Πολύ καλά σου λέει πώς ή «αυθούλα», που τη διάβασε τότε, είναι άριστοόργημα κι' άδνή σάν το «Βράχο τών Γλάρων». Ίσως μάλλον είναι κι' άνοτερη σάν έργο ήθοπλαστικό και μορφωτικό. Βίβλις, άλλθθια, πόσες φίλες έχω στο σχολείο σου; Πάντα όμως, μού φαίνεται μπορεί να γίνω κι' άλλες.

Ε' ευχαριστώ για όσα γράφεις, Ναναγέ τής Κυνθίας. Δεν άμφιβάλλω πώς θά σ' ένωσώσας και τ' ό τέλος τής «Χριστουγεννιάτικης Άνάμνησης» όπως κι' ή αρχή τής 'Εστιας» δε ξανασταίλω τζ φύλλα πού δεν έλαβε ο κινωδός μου φίλος. Το λάθος ήταν βέβαια τού Ταχυδρομείου. Άλλ' αυτά συμβαίνουν πολύ σπάνια και μπορεί να βεβαιώσης τους διποφηριούς σου ότι θά λαβήνουν το φύλλο τιμητικά, όπως και ού, όπως κι' όλοι. Έλαβα και τάλλο σου γράμμα και συμπροσφύθηκα.

Καίρω, Σομπαίρα, που τώρα είσαι εντελώς καλά και σ' εύχαριστώ για όσα μου γράφεις. Και, ναι, φαντάζομαι πόσο μάγαπας, άφου είσαι και κόρη Δικλασιπούλας πού δεν μ'απόρεσε να με 'εχάσω». Πολύ καλά σου λέει πώς ή «αυθούλα», που τη διάβασε τότε, είναι άριστοόργημα κι' άδνή σάν το «Βράχο τών Γλάρων». Ίσως μάλλον είναι κι' άνοτερη σάν έργο ήθοπλαστικό και μορφωτικό. Βίβλις, άλλθθια, πόσες φίλες έχω στο σχολείο σου; Πάντα όμως, μού φαίνεται μπορεί να γίνω κι' άλλες.

Ε' ευχαριστώ για όσα γράφεις, Ναναγέ τής Κυνθίας. Δεν άμφιβάλλω πώς θά σ' ένωσώσας και τ' ό τέλος τής «Χριστουγεννιάτικης Άνάμνησης» όπως κι' ή αρχή τής 'Εστιας» δε ξανασταίλω τζ φύλλα πού δεν έλαβε ο κινωδός μου φίλος. Το λάθος ήταν βέβαια τού Ταχυδρομείου. Άλλ' αυτά συμβαίνουν πολύ σπάνια και μπορεί να βεβαιώσης τους διποφηριούς σου ότι θά λαβήνουν το φύλλο τιμητικά, όπως και ού, όπως κι' όλοι. Έλαβα και τάλλο σου γράμμα και συμπροσφύθηκα.

Κι' εγώ χαίρω, Ονειροπόλε τής 'Ιωνίας, που φρονιάς πάλι στή 'Ακρίπλοια». Μού άρασε αυτή ή λέξη που μετχειρίστηκες. Τη λέμε συνήθως για τα σχολεία' μα κι' ή 'Διαπλάσεω' ένα σχολείο είναι κι' αυτό βέβαια ήθελες να πής. Πολύ καλά τα Παιδικά Παιδιά σου. Νά έφερεις όμως πού αυτά δημοσιεύονται με τή σειρά τής (όσα άγκρίνονται έννοείται) και συχνά

από γράφω από κάτω για όλους; Ά, όχι! έρα-ερα δεν άπαντώ πού σε κανένα.

από γράφω από κάτω για όλους; Ά, όχι! έρα-ερα δεν άπαντώ πού σε κανένα.

Χαίρω, Αμαρυλλίς, που σε βλέπω ναχες τελεία συναισθηση τών καθηκόντων σου και να θέλεις να τα συνδυάζης. Όλα τόσο όφρατα. Βεβαιώτα που τζ Διαπλάσεωπυλα πρέπει να διακρίνονται και στο σχολείο και παντού. Καθώς βλέπεις σήμερα, το όφρατο κομμάτι σου ένεκρήθη. Άλλά όταν δημοσιεύθη, θά τού κάμω εγώ μερτικές διορθώσεις, για να γίνη πιο σύντομο και πιο άνοτό.

Κορυφή τού 'Ολύμπου, άν κι' από 14 σελίδες (!), το γράμμα σου δεν μ' άκούσας καθόλου, γιατί ήταν εδωκόνοστο κι' έλαγε όλο άν διαφέροντα πράγματα. Μόνο που δεν μπορεί να σο άπαντήσω σε όλα... Η γενική πληθυντική αυτών τών λέξεων, στή δημοτική, είναι ή 'θια': ή λέξη, τής λέξης, οι λέξεις, τών λέξεων ή άνάμνηση, οι άνάμνησες, τών άνάμνησεων. Ο κ. Φιδών, και πολλοί άλλοι, όταν ή λέξη δεν είναι πολύ δημοτική, πολύ συννησιμένη, σχηματίζει και τήν όνομαστική τού πληθυντικού κατά τήν αρχαία: άντι-ήλπεις άντι άντίληπος, έξελίξεις άντι έξέλιξης κτλ. Άλλ' αυτό είναι πρόσωπικό. Με τόν καιρδ θά συνειθίσουμε τόν τύπο ες και τότε όλες αυτές τις λέξεις θά τις κλίνουμε κατά τή δημοτική.—Το λάθος που έκαμα με τα κομμάτια τού Μηνια Μιαζήνη τού έξηγησα σε προηγούμενο φύλλο, γιατί κι' άλλοι το παρατήρησαν και παραπονήθησαν.

Χαίρω, Σομπαίρα, που τώρα είσαι εντελώς καλά και σ' εύχαριστώ για όσα μου γράφεις. Και, ναι, φαντάζομαι πόσο μάγαπας, άφου είσαι και κόρη Δικλασιπούλας πού δεν μ'απόρεσε να με 'εχάσω». Πολύ καλά σου λέει πώς ή «αυθούλα», που τη διάβασε τότε, είναι άριστοόργημα κι' άδνή σάν το «Βράχο τών Γλάρων». Ίσως μάλλον είναι κι' άνοτερη σάν έργο ήθοπλαστικό και μορφωτικό. Βίβλις, άλλθθια, πόσες φίλες έχω στο σχολείο σου; Πάντα όμως, μού φαίνεται μπορεί να γίνω κι' άλλες.

Ε' ευχαριστώ για όσα γράφεις, Ναναγέ τής Κυνθίας. Δεν άμφιβάλλω πώς θά σ' ένωσώσας και τ' ό τέλος τής «Χριστουγεννιάτικης Άνάμνησης» όπως κι' ή αρχή τής 'Εστιας» δε ξανασταίλω τζ φύλλα πού δεν έλαβε ο κινωδός μου φίλος. Το λάθος ήταν βέβαια τού Ταχυδρομείου. Άλλ' αυτά συμβαίνουν πολύ σπάνια και μπορεί να βεβαιώσης τους διποφηριούς σου ότι θά λαβήνουν το φύλλο τιμητικά, όπως και ού, όπως κι' όλοι. Έλαβα και τάλλο σου γράμμα και συμπροσφύθηκα.

Καίρω, Σομπαίρα, που τώρα είσαι εντελώς καλά και σ' εύχαριστώ για όσα μου γράφεις. Και, ναι, φαντάζομαι πόσο μάγαπας, άφου είσαι και κόρη Δικλασιπούλας πού δεν μ'απόρεσε να με 'εχάσω». Πολύ καλά σου λέει πώς ή «αυθούλα», που τη διάβασε τότε, είναι άριστοόργημα κι' άδνή σάν το «Βράχο τών Γλάρων». Ίσως μάλλον είναι κι' άνοτερη σάν έργο ήθοπλαστικό και μορφωτικό. Βίβλις, άλλθθια, πόσες φίλες έχω στο σχολείο σου; Πάντα όμως, μού φαίνεται μπορεί να γίνω κι' άλλες.

Ε' ευχαριστώ για όσα γράφεις, Ναναγέ τής Κυνθίας. Δεν άμφιβάλλω πώς θά σ' ένωσώσας και τ' ό τέλος τής «Χριστουγεννιάτικης Άνάμνησης» όπως κι' ή αρχή τής 'Εστιας» δε ξανασταίλω τζ φύλλα πού δεν έλαβε ο κινωδός μου φίλος. Το λάθος ήταν βέβαια τού Ταχυδρομείου. Άλλ' αυτά συμβαίνουν πολύ σπάνια και μπορεί να βεβαιώσης τους διποφηριούς σου ότι θά λαβήνουν το φύλλο τιμητικά, όπως και ού, όπως κι' όλοι. Έλαβα και τάλλο σου γράμμα και συμπροσφύθηκα.

Κι' εγώ χαίρω, Ονειροπόλε τής 'Ιωνίας, που φρονιάς πάλι στή 'Ακρίπλοια». Μού άρασε αυτή ή λέξη που μετχειρίστηκες. Τη λέμε συνήθως για τα σχολεία' μα κι' ή 'Διαπλάσεω' ένα σχολείο είναι κι' αυτό βέβαια ήθελες να πής. Πολύ καλά τα Παιδικά Παιδιά σου. Νά έφερεις όμως πού αυτά δημοσιεύονται με τή σειρά τής (όσα άγκρίνονται έννοείται) και συχνά

από γράφω από κάτω για όλους; Ά, όχι! έρα-ερα δεν άπαντώ πού σε κανένα.

από γράφω από κάτω για όλους; Ά, όχι! έρα-ερα δεν άπαντώ πού σε κανένα.

Χαίρω, Αμαρυλλίς, που σε βλέπω ναχες τελεία συναισθηση τών καθηκόντων σου και να θέλεις να τα συνδυάζης. Όλα τόσο όφρατα. Βεβαιώτα που τζ Διαπλάσεωπυλα πρέπει να διακρίνονται και στο σχολείο και παντού. Καθώς βλέπεις σήμερα, το όφρατο κομμάτι σου ένεκρήθη. Άλλά όταν δημοσιεύθη, θά τού κάμω εγώ μερτικές διορθώσεις, για να γίνη πιο σύντομο και πιο άνοτό.

Κορυφή τού 'Ολύμπου, άν κι' από 14 σελίδες (!), το γράμμα σου δεν μ' άκούσας καθόλου, γιατί ήταν εδωκόνοστο κι' έλαγε όλο άν διαφέροντα πράγματα. Μόνο που δεν μπορεί να σο άπαντήσω σε όλα... Η γενική πληθυντική αυτών τών λέξεων, σ

καθόλου) **Ναυτοπαυδα της Δόξης** (ναί, είναι μία παραλλαγή, όχι αντίγραφο) στο έρχομενο θά τ' ούμρε καλότερα, γιὰ τὸ χράμιμα σου τὸ λαβα ἀργά.) **Μιμώξαν** (ἔστειλα πέντε τετραβία γιὰ τὸ λαλο τοὺς τὰ εἴπα τὸς φορῆς!) **Ορεοσίβιον Πάνω** (ἔστειλα σὺς ἐρωτήσεις σου ἀπαντῶ ναί) σὲ λίγο θά δημοσιουθῇ ὁ "Ὀδηγός κ' ἐκεῖ θά τὰ βῆς καλότερα") **Χρονωμένην Δύσιν** (σὲ ἐρχόμενον εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ δλα) **Δοξαομένην Σπαρτην** (θά γίνῃ ἡ λέξις ἀμέλεια ἔχει καλῶς) **Ἀλέξων Σ. Καρ.** (τὸ δῆγμα αὐτὸ εἶναι γιὰ μεγάλους κ' ἡ μετάφραση ἄγρια σὲ γλώσσα πού δὲν τὴν μεταχειρίζεσθε πιά: μῆτηρ, κίς, τέκνον, τεθλιμμένη κτλ.) **Φασουλήν** (ἔλαβα) **Ἀκαλανθίδα** (περικτυκὰ) **Ρωθῶρον τὸν Κατακτινῆν** (δχι τὰ γράμματά σου τὲν μὲ πονοκαφαλίζουσι καὶ μπορεῖς νὰ μὸβ γράφῃς ὅσο θέλεις συχνὰ εὐχαριστῶ γιὰ τὴν καλὴς διαθέσεις καὶ περιμένω) **Ἰδανισμὸν** (εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἔσπαθῶμα) χαιρετίζωματα σὲν καινούργιο μικρὸ μου φίλο) **Θράκκα** (σ' ἔλας σου τὴς ἐρωτήσεις ναί) **Ἐραϊαν Πύλαρον**, **Ἐπερησαν Κεφαλωνιτην**, **Ἐλένην Κ. Ζητήην**, **Ἀρειοτάσιον**, **Γλυκισιὰν Μελοχρηνοῦσαν**, **Δοξ. Σπαρτην** κτλ.

Κόμησαν τὸν Ἀχρονῶν, **Ἐλπιδοφόρον Ἀγγελον**, **Ἐδελοντιν**, **Σ. Συροπούλον**, **Σάνθιασον** (ἔστειλα).

Εἰς ὅδας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 27 Ἰανουαρίου, θάπαντήσω σὲ ἐρχόμενον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 31ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δευτὰ μέχρι 2 Ἀπριλίου.

- 124. Δεξιόγραφος**
Σκύλο ἀνοῦμα πρῶτα-πρῶτα
Νά γωνίῃ σὲ μιά νότα
Στὸ μαγαζικο μισροσά
Ποῦ ἔχει φροντα διαλεχτά...
Καὶ θυμοῦμαι μάπορια
Τῆς Ἀσίας ἀρχαία πόλις
Ποῦ θά τὴ γωνοῦτε δλοι.
Βῆβαια ἀπ' τὴν Ἰστορίαν.
Ἐδελοντιν Ἀσκήσεων
- 125. Συλλαβογράφος**
Μ' ἔνα γράμμα τοῦ Ἀλφαβῆτου
Ἔνασε προστακτικῆ
Καὶ θά κἀνης κάποιον νῆσο
Ὀμορφεῖ κα' Ἰστορικῆ.
Ἐδελοντιν Ἡ Πινδύ
- 126. Διπλοῦς Στοιχειόγραφος**
Εἶμαι κάποιον ἔσο,
Ἄν μὰφήσης ὁσο
Μὴ μοῦ βάλῃς Μι,
Γιατὶ θά σὰφήσω...
Μὴ μοῦ βάλῃς Φι,
Θά δολοφονήσω!
Συμῶνη
- 127. Ἀναγραμματισμὸς**
Χρονικὸ ἐπισημῆματος
Ποιόνεσ τὸ κερὰλι
Καὶ τὸ βάζεις πίσω του
Κιόνεσ τὸ οὐρά
Κι' εὐσεβῆ πανάργαυιο
Γνωστὸν ἀνδρα κάνεις,
Ἀπὴν μιά χαρά.
Κορυφὴ τοῦ Ὀλύμπου

- 128. Ἀσπῆ**
* * * * * Ὀριζοντίως ἡ-
* * * * * πειρος, καθέτως
* * * * * πο τ α μ ὸ ς τῆς
* * * * * Α * * * * Γαλλίας, διαγω-
* * * * * νισ δὲ βυλκάνι-
* * * * * κὸν κράτος καὶ
* * * * * δοχεῖον πλεικτὸν
Παναγιώτης Χονδογιάννης

**129. Μαγική Εἰκὼν ἄνευ εἰ-
κόνοσ**
—Φούλα, Ρήνη, Ἀμαλία! ἔδῃτε
γὰ σὲς δεῖξω τὸ καινούργιο μου
φουστάνι.
—Ἀπὸ τί ὄφασμα εἶναι;
—Μὰ τὸ ὄφασμα σὰς τὸ εἶπα!

130. Ἀριθμητικὸν Παιγνιον
Μεταξὺ τῶν ἀριθμῶν, τῶν ὀ-
ποίων ἡ τάξις δὲν θά μεταβληθῇ,
γὰ παρενθεθὸν τὰριθμητικὰ ση-
μεῖα σὺς, ὥστε τὸ ἐξυγόμενον
τῶν πράξεων νὰ εἶναι μὴδὲν:
7, 8, 9, 4, 9 + - X = 0
Παναγιώτης τοῦ Ἀγροῦ

131. Ποικίλη Ἀκροστιχίς
Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης
τῶν κἀποθι ζητούμενων λέξεων,
τὸ δευτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρί-
τον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς,
ἀποτελοῦν μεγάλην πόλιν τῆς Εὐ-
ρώπης:
1, Χώρα τῆς Ἀφρικῆς ὑπὸ τοὺς
Γάλλους· 2, Ποταμὸς τῆς Γαλ-
λίας· 3, Ἀρχαῖος ἥσος τῶν Ἀθη-
νῶν· 4, Θάλασσα τῆς Εὐρώπης· 5,
Πόλις τῆς Κρήτης.
Βασίλειος Μυνηζοῦσεν

132. Ἑλλειπτοσύμφωνον
ἠ—ουσι—ου
Ἐλλειπτοσύμφωνον Ἀδελφῆς
133. Γρίφος
Μίνως
Ραδάμανθους
Διάδοξ
(φευ—γε) τούς
Ἀνθρα

Διὰ τὸνς Γαλλομαθεῖς
134. Triangle
* * * * * = Animal ferocce
* * * * * = Adjectif
* * * * * = Note de musique
* * * * * = Consoune
Verticalement les mêmes
Ναυτάσις

135. Epigraphe
L B E S S E S U D N
E A M S A L U O E E
S L B O V I T V Z R
Lisez cette inscription
Μικρὸς Ἀθηναῖος

ΑΥΣΕΙΣ
τῶν Πν. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 40

528. Ἐπιμέλεια (ἐπί, μέλι, α.)
—529. Τόνος—στόνος —530. Ὀνος
—δρος—δρρός. —531. Ὀβολός (δ Βολ-
λός.)
532. **ΝΑΞΟΣ** 533. Ἡ συνεί-
A P I O N θσις ἐλέγχει.
N E O C ('Ἡ ἀνάγνωσις
N I O B H κατὰ σιχου;
I C C O C ἐκ τῶν κινῶ,
ἀριστεροῦσιν καὶ δεξιόθεν ἐναί-
λάξ.) —534. Ἦσα. —535 — 539.
Διὰ τοῦ Κ: **Μάρκος**, **Ἐδένη**,
Κρήτη, **Κορέα**, **Ἀδάμας** = ΜΕΚ-
ΚΑ. —540. Θεοῦ θέλοντος κἀν ἐπί-
ριπὰς κλέους. 541. Ὁ πυρετὸς
ἔξαντελε. (ὅπῃ ῥ' ἔτος ἔξ ἂν τλ.)
—542. Seau-eau. —543. Acier,
craie, Caire, arie, Icane.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ
ἀπλὰ στοιχεῖα ὁρ. 4, τὸ ἐλάχιστον τὴ
μῆμα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 40
λεπτά ἡ λέξις, μὲ κλάμα δὲ στοιχεῖα
λεπ. 50 καὶ μὲ κεφαλαία λεπ. 60.
Ὁ χωριστὸς στίχος ὁρακίμας 2.
Ἡ προκλήρομῃ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΑ'—247)
Ἐπισημῆμεσ σὲν Διαπλοκοσμον
Εἰ χαιρετὸ δλοσ καὶ ἀνταλλάσσομ
κἀρτ-ποσά. Στείλατε δλοι: Γεώδ.
Καζιμάνη, Ἀλμυον 11 Ἀθήνας.
ΦΩΝ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ
(ΚΑ'—248)

Συμῶνη, Παναῖν, γὰ τὴν κρότασῃ
Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, ἀλλὰ μόνον
μὲ κορίτσια ἀλληλογραφῶ.—**ΕΓΓΡΙΑΝ**
(ΚΑ'—249)
Μοταῖν, εὐχαριστῶσ πρῶτο γράμμα
Μὲ μὸσ ἀπλάσσομ. Πᾶν ὄρεσῆ.
Ἀπὸς Πινδία, διαβάστε, καίμενῶμα
μου, τὸν Ὀδηγὸν!!! Ἐδελφῆ Ἐυαν.
Βαρβαρομάς Ἑλλάς, ἔστειλα.—**ΜΙΜΟΖΑ**
(ΚΑ'—250)

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΣΑΒΒΑ
(ΚΑ'—251)
Πρὸ εἰκοσιμῆμεσ δλοσ (ΚΓ—636 πῆ-
ρσομ) ἠλλάξ νῆσ: Ἀθανάσιου
Θ. Βενιποῦλου, Καλῶμας.—Ὁ περὶ
σινὸς Τριανταμῆμος Ἑλλῆν.
(ΚΑ'—252)

Ἀποτελέσματα Διαγωνισμοῦ Κροτῶν:
Ἀπαντήσεῖς 80, Βραβεῖον Α' Γεώργ.
Κανελλόπουλος, Β' Πολυτῆς Κατακ-
τινῆς, Γ' Δευκὸς Κρίνος, Ἐπανιός:
Μέρως, Κυριακῆς, Συμῶνη, Βουγιου-
κας, Κοκκινῶ, Νικολαΐδης, Λομποῦς εὐ-
χαριστῶ. Βραβεῖα ἐστάλησαν
Τριανταφυλλέιο Μπουσιτάι.
(ΚΑ'—253)

Σ ΜΥΡΗΝ, ΠΑΝΟΥΚΑ εὐχαριστῶ, μὲ δλ-
Σ ἀλληλογραφῶ μὲ κορίτσια μόνον.
ΜΟΝΤΑΙΝ
(ΚΑ'—254)

ΟΝΕΙΡΕΜΝΑ ΑΥΕΤΕΡΙΑ, εὐχαριστῶσ.
ΜΑΚΤΡΑ, **ΙΣΘΑΤΡΙΑ**, **ΚΥΚΑΜΙΑ**,
ἀνταλλάσσομε Μ. Μυστικὰ.—**ΜΑΓΙΣΣΑ**
(ΚΑ'—255)

ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΥΛΛΕΚΤΑΙ!—Ἀγορά-
σομ καὶ ἀνταλλάσσομε **ΓΡΑΜ-**
ΜΑΤΟΣΗΜΑ Εὐρώπης. Δλοσ (ΚΑ-
117) ἀγγελίας.—**ΔΙΒΟΛΟΠΑΙΣΟ-ΝΑΥΤΟΠΑΙΣ**
(ΚΑ'—256)

ΕΘΝΙΚΕ ΥΜΝΕ, **ΠΑΝ ΟΡΕΣΙΒΙΕ**, σὰς ἀνα-
κρόσομεν Ἐπίτμια Μῆλη.—Ὁ
Ἀεχνῶς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως:
ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΚΟΠΕΛΟΣ
(ΚΑ'—257)

Ἐπισημῆνη εἰς τὸν Διαπλοκοσμον
χαιρετὸ δλα τὸ Διαπλοκοσποῦλα.
Δαρσινῆς, ἀνακλόνατὸ μ' εἶμαι ἡ;
ΡΩΜΑΝΤΙΚΗ ΛΑΡΙΣΙΝΘΙΑ
(ΚΑ'—258)

ΚΟΜΗΣΣΑ ΤΩΝ ΧΑΡΩΝΩΝ
Ἐπονηφία Δημοσηφισματος 1924.
(ΚΑ'—259)
ΕΣΚΕΠΑΣΜΑ: Ἀδελφῶσ—Γιάν.
Καγαγιώρης, Ἀγοροβιλέττα—Ἐ-
λένη Βραδῶν.—Τρέμετεσι!—**ΕΛΛΑΔΑ**
(ΚΑ'—260)

Ἐθνος Μάννας, σὲ ὑποστηρίξω!
Ἑλλάδα ψευτοκαλλισμοῦ, ῥῆς μετ'
ΒΗΜΩΣ
(ΚΑ'—261)

Ἐπισημῆμεσ σὲν σαλῶν τῆς Διαπλά-
χαιρετὸ ἔπαντας.—**ΠΟΝΟΥ ΔΑΚΡΥ**
(ΚΑ'—262)

Προκηρῶσομ διαγωνισμὸν ἀγράφων
καλλιτεχνικῶν κἀρτ-ποσά. Προ-
θεσάρια δλομῶσ, Βραβεῖα δλο. Δλοσ:
Ἀλέξ. Στεφανιδῶν, Ἡράκλειον.
ΔΑΒΥΡΙΝΘΟΣ
(ΚΑ'—264)

Παναῖν, Συμῶνη, δὲν ἀλληλογραφῶ.
Κερωνῆος
Ἀσπυρομῶ, Νιέτεπιε, σῆμαρχῶ σὰς.
Στερεο-Κόμας
(ΚΑ'—265)

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
τείλατε ἀπὸ ἕνα Διηγηματικὸν ἢ
Σ. Ποῆμα. Τὰ κἀ χαρῆσῶμενά θά
βραβευθῶν. Βραβεῖα ἐπὶκεντὰ. Διακρίσιμα
συμμετοχῆς ὁρακίμας Δλοσ: Μιτ. Κου-
λουρῆ, Νικολαΐδου 31 Ἀθήνα.
ΠΙΣΤΗΝ ΠΙΣΙΖΑΝΗΣ

(ΚΑ'—266)
ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΠΕΡΑΓΗ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ,
Α'. ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
Γράψτε σὲ μιά κἀνη τὴν ἀπάντησιν
τῆς ἐπαρτήσεως: «22 ποῖα γλῶσσα
σὰς ἔδρεσι νὰ γράφεται, σπῆ δημοτικὴ
ἢ σπῆ καθαρῶσοια; καὶ γιατί!» Ὁ
βραβεῖσομ χωριστὰ τρεῖς καλλότερος
ἀπαντήσοις καὶ χωριστὰ μὲ καλλότερον
κἀρτα Συμμετοχῆς πηνητῶλεπτη. Προ-
θεσάρια: τὸλοσ Μαρτίου. Δλοσ: Παναῖ-
λῆιον Πόδρον Ρ. Γ. Πισοῦα.

ΣΥΛΛΟΓΟΙ: Συνεδέσσομε, Κω-
σταντινουπόλις, Ἑλληνόμας, Ὀδρῶνος,
Ἐννεά Μουσῶν, Ἀναγενήσομ, Τετ-
σοῦλα, Ἑλλάς, Κρήτη, Σακράτης, Τε-
τῶν, Εὐρωπῶσ, τῆς μᾶς ἂν λαβῶνοσ
μέροσ σὲν διαγωνισμὸ μᾶς.
Ὁ Διαγωνισμὸν

ΑΙΜΑΤΩΜΕΝΟ ΕΠΟΣ
(ΚΑ'—268)
Μαίνονοσ σὲν σαλῶν τῆς Δια-
πλάσεως, φαιρετὸ δλα τὰ Διαπλο-
κοσποῦλα γιὰ νὰ πηνῶνοσ σπῆ τῶσ
μὲ γερῆ τῆ μῆτη τῶσ.—**Φεργαῶμα**
(ΚΑ'—267)

Ανιγῶν, Ἡλιογενῆνη, Ἰαμῆνη,
Ἀνταλλάσσομε Μ. Μυστικὰ; Ἀν-
ναῖ, στείλατε μὸσ Διαπλάσεως.—**ΠΑΛΙΑ**
(ΚΑ'—268)

ΑΣΣΟ ΚΑΡΟ, δὲν εἶμαι ἡ Ἀλμῶ-
Ανιη Συμῶνη.
Μηδία
(ΚΑ'—269)

ΑΣΣΟ ΚΑΡΟ, ΜΗΒΙΑ καὶ **ΦΑΥ-**
ΣΤΑ δὲν εἶναι αἱ **ΚΟΒΑΛΑΚΙΔΟΥ**.
Εἶμαι ἐπὶ τὸ γίνῃ τῶν προσεχῶς ἐ-
μουστουναῖμα τῶν.
Ἄγγλοσ Ἀσπυρομῶσ: **ΓΚΑΙΜΟΝ**
(ΚΑ'—270)

ΠΑΡΟΡΑΜΑ.—Στὴν ἀγγελία (ΚΑ'-
238) παρελέσσομε κατὰ λάθος ἡ
ὀνομασῆ μου.—**ΡΟΒΥΡΩ Ο ΚΑΤΑΚΤΙΝΗΣ**
(ΚΑ'—271)

Μαγαζία, εὐχαριστῶμὸν πολὺ, ἀλλὰ
δὲν ἀλληλογραφοῦμε.
Κερωνῆιοσ, Ἰδιώροπη
(ΚΑ'—272)

Ἀποτελέσματα Διαγωνισμοῦ Μαγνῆ-
σις: Ἐβραβεῖθησαν: Χαλινοῦ-
σοῦλα, Χρυσόμαλλοσ Πικρατῆς, Ἀεχνῶς
Κρίνος, Δοικῶσις εὐχαριστῶ.—**ΜΑΓΙΣΣΑ**
(ΚΑ'—273)

ΔΙΒΟΛΟΠΑΙΣΟ, σπῆ γιωρῆ σου τὴς κα-
λότερος εὐχῆς μου.
ΜΥΣΤΗΡΙΩΣΗ ΓΙΡΕΣΣ
(ΚΑ'—274)

Μαίνονοσ σὲν σαλῶν τῆς Δια-
πλάσεως, χαιρετὸ δλομῶσ καὶ δλας.
ΣΚΙΑ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ
(ΚΑ'—275)

Ἀμαυλλῆ, Πικρῆ Σαβῶν, Ἡρωῖν
Ἦσα, ἀνταλλάσσομε Μ. Μ.;
ΣΚΙΑ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ
(ΚΑ'—276)

ἮΛΩ δὲν παρακροῦμαι τῆς Ἀπλά-
σοκῆς Ἀδοκροατοῦσας. Ἀνταλ-
λάσομ Μ. Μυστικὰ ἀπὸ τὸν ἀπαστασιμῶ.
Στείλατε: Περῶν, Ἀναγῶμα 8, Ἀ-
θήνας.
ΔΟΣΕΜΕΝΗ ΦΟΥΣΤΑΝΕΜΑ
(ΚΑ'—277)

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ",
Γνωμῶνον νέον ὁρακίμασῶν ἐπὶκε-
γῶσιν. Πρόεδροσ: **ΖΗΩ ΕΛΛΑΣ**, Ἀγ-
τιροφῶδοσ: **ΚΟΥΦΗ ΤΟΥ ΘΑΥΜΩΤῆ**, Γρα-
μῶσ: Γραμῆματῶσ: **ΓΕΡΜΑΝΟΠΑΙΣ**. Το-
μας: **ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ ΑΥΡΑ**.
Προκηρῶσομεν διαγωνισμὸν: Ποῆ-
ματος, διηγηματος, Ἀγράφων κἀρ-
ποσά καὶ ἐρωτήσεως: Πῶσ φαντα-
ζεσθε τὰ μέλη τοῦ διοικητικῶν συ-
βουλίου; Προθεσμία διημη. Συμμε-
τοχῆ σὲν κἀνη πηνητῶλεπτο. Βρα-
βεῖα **ΕΙΚΟΣΙΣ**. Δλοσ: Μιχὸν Κωῶτην,
Ἀεροπόλεωσ 15, Θεσσαλονιχη, Προ-
σεχῶς διοικημὸ ἀντιπροσάπων.
(ΚΑ'—278)

Προκηρῶσομ Διαγωνισμὸν Μ. Μυστι-
κῶν. Προθεσμία μηνιαία, Βραβεῖα
δλο, συμμετοχῆ κολασκῶσ. Δλοσ: Μ.
Κοντογιάννη διά:
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
(ΚΑ'—279)

ΕΡΗΝΟΣ ΜΑΝΝΑΣ, ὁλόθερμα σὲ
ὑποστηρίξω.
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
(ΚΑ'—280)

ΠΙΚΡΗ ΣΑΒΒΙΑ, ἘΝΔΙΞ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ,
Σὰς ὑποστηρίξομεν.—**Ἰομα, Καίτη**
(ΚΑ'—281)

Χαλινοῦσοῦλα, μὸσ χαιρεῖς ἐνα σου
τετραδίακῆ; Νὰ περῶμενά;—**Καίτη**
(ΚΑ'—282)

ΕΡΥΛΟΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ,
ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ,
ὁλόθερμα ὑποστηρίξω τὰ ὑπέροχα ψευ-
δῶνῶμα σὰς.
Ἀνιη